

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2018/C 231/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2018/C 231/02

Sprawa C-574/15: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Varese – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Maurovi Scialdonemu [Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Ochrona interesów finansowych Unii — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Artykuł 325 ust. 1 TFUE — Dyrektywa 2006/112/WE — Konwencja PIF — Sankcje — Zasady równowagi i skuteczności — Niedokonanie w ustawowo wyznaczonych terminach zapłaty VAT wynikającego z rocznej deklaracji — Przepisy krajowe przewidujące karę pozbawienia wolności wyłącznie wtedy, gdy kwota niezapłaconego VAT przekracza określony próg penalizacji — Przepisy krajowe przewidujące niższy próg penalizacji za niedokonanie zapłaty podatku dochodowego pobieranego u źródła]

2

2018/C 231/03

Sprawa C-82/16: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – Belgia) – K.A. i in. / Belgische Staat (Odesłanie prejudycjalne — Kontrole graniczne, azyl i imigracja — Artykuł 20 TFUE — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 7 i 24 — Dyrektywa 2008/115/WE — Artykuły 5 i 11 — Obywatel państwa trzeciego podlegający zakazowi wjazdu — Wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin z obywatelem Unii Europejskiej, który nigdy nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się — Odrzucenie wniosku)

3

2018/C 231/04	Sprawy połączone C-331/16: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – Niderlandy, Belgia) – K. / Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-331/16), H. F. / Belgische Staat (C-366/16) [Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii Europejskiej — Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 27 ust. 2 akapit drugi — Ograniczenie prawa wjazdu i pobytu uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego — Wydalenie z terytorium państwa członkowskiego ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego — Zachowanie stanowiące rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społecznych — Osoba, której wniosek o udzielenie azylu został oddalony ze względów, o których mowa w art. 1 sekcja F konwencji genewskiej lub w art. 12 ust. 2 dyrektywy 2011/95/UE — Artykuł 28 ust. 1 — Artykuł 28 ust. 3 lit. a) — Ochrona przed wydaleniem — Zamieszkiwanie w przyjmującym państwie członkowskim przez poprzednie dziesięć lat — Nadzędne względy bezpieczeństwa publicznego — Pojęcie]	4
2018/C 231/05	Sprawa C-376/16 P: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 maja 2018 r. – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) / European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA, Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE [Odwołanie — Zamówienia publiczne na usługi — Świadczenie usług zewnętrznych na potrzeby zarządzania programami i projektami oraz na potrzeby doradztwa technicznego w dziedzinie technologii informatycznych — Procedura kaskadowa — Artykuł 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej — Artykuł 76 i art. 84 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem — Zakaz orzekania ultra petita — Ważenie podkryteriów w ramach kryteriów udzielenia zamówienia — Oczwiste błędy w ocenie — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 – Artykuł 100 ust. 2 — Decyzja o odrzuceniu oferty — Brak uzasadnienia — Utrata szansy — Odpowiedzialność pozazumowna Unii Europejskiej — Żądanie odszkodowania]	6
2018/C 231/06	Sprawa C-684/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 26 września 2017 r. w sprawie T-83/16 Banca Monte dei Paschi di Siena i Banca Widiba SpA / EUIPO, wniesione w dniu 6 grudnia 2017 r. przez Banca Monte dei Paschi di Siena SpA, Wise Dialog Bank SpA (Banca Widiba SpA)	6
2018/C 231/07	Sprawa C-685/17 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 26 września 2017 r. w sprawie T-84/16 Banca Monte dei Paschi di Siena i Banca Widiba SpA / EUIPO, wniesione w dniu 6 grudnia 2017 r. przez Banca Monte dei Paschi di Siena SpA, Wise Dialog Bank SpA (Banca Widiba SpA)	7
2018/C 231/08	Sprawa C-168/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 5 marca 2018 r. – Pensions-Sicherungs-Verein VVaG / Günther Bauer	7
2018/C 231/09	Sprawa C-175/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 lutego 2018 r. w sprawie T-718/15: PTC Therapeutics International Ltd / European Medicines Agency (EMA) wniesione w dniu 6 marca 2018 r. przez PTC Therapeutics International Ltd	8
2018/C 231/10	Sprawa C-178/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 lutego 2018 r. w sprawie T-729/15: MSD Animal Health Innovation GmbH i Intervet international BV / European Medicines Agency wniesione w dniu 7 marca 2018 r. przez MSD Animal Health Innovation GmbH, Intervet international BV	9
2018/C 231/11	Sprawa C-203/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu 20 marca 2018 r. – Deutsche Post AG, Klaus Leymann/Land Nordrhein-Westfalen.	10
2018/C 231/12	Sprawa C-210/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Schienen-Control Kommission (Austria) w dniu 23 marca 2018 r. – WESTbahn Management GmbH / ÖBB-Infrastruktur AG	10
2018/C 231/13	Sprawa C-224/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 28 marca 2018 r. – Budimex S.A.	11
2018/C 231/14	Sprawa C-225/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 28 marca 2018 r.– Grupa Lotos S.A.	11
2018/C 231/15	Sprawa C-227/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 3 kwietnia 2018 r. – VE / WD	12

2018/C 231/16	Sprawa C-228/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu 3 kwietnia 2018 r. – Gazdasági Versenyhivatal/Budapest Bank i in.	13
2018/C 231/17	Sprawa C-235/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 28 marca 2018 r. – Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH	14
2018/C 231/18	Sprawa C-262/18 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 lutego 2018 r. w sprawie T-216/15, Dóvera zdravotná poisťovňa, a.s./ Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 kwietnia 2018 r. przez Komisję Europejską	14
2018/C 231/19	Sprawa C-280/18: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulitis Epikrateias (Grecja) w dniu 24 kwietnia 2018 r. – Alain Flausch, Andrea Bosco, Estienne Roger Jean Pierre Albrespy, Somateio „Syndesmos Iiton”, Somateio „Elliniko Diktyo – Filoi tis Fisys”, Somateio „Syllogos Prostatias kai Perithalpsis Agias Zonis – SPPAZ”/ Ypourgos Perivallontos kai Energeias, Ypourgos Oikonomikon, Ypourgos Tourismou, Ypourgos Naftilias kai Nisiotikis Politikis	16
2018/C 231/20	Sprawa C-312/18 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 21 marca 2018 r. w sprawie T-361/17, Eco-Bat Technologies Ltd, Berzelius Metall GmbH, Société traitements chimiques des métaux/Komisja Europejska, wniesione w dniu 11 maja 2018 r. przez Eco-Bat Technologies Ltd, Berzelius Metall GmbH, Société traitements chimiques des métaux	17
Sąd		
2018/C 231/21	Sprawy T-429/13 i T-451/13: Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Bayer CropScience i in./Komisja [Środki ochrony roślin — Substancje czynne klotianidyna, tiametoksam i imidachlopyrd — Przegląd zatwierdzenia — Artykuł 21 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 — Zakaz stosowania i sprzedaży nasion zaprawionych środkami ochrony roślin zawierającymi dane substancje czynne — Artykuł 49 ust. 2 rozporządzenia nr 1107/2009 — Zasada ostrożności — Proporcjonalność — Prawo do bycia wysłuchanym — Odpowiedzialność pozaumowna]	18
2018/C 231/22	Sprawa T-584/13: Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – BASF Agro i in./Komisja [Środki ochrony roślin — Substancja czynna o nazwie fipronil — Przegląd zatwierdzenia — Artykuł 21 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 — Zakaz stosowania i sprzedaży nasion zaprawionych środkami ochrony roślin zawierającymi daną substancję czynną — Artykuł 49 ust. 2 rozporządzenia nr 1107/2009 — Zasada ostrożności — Ocena skutków]	19
2018/C 231/23	Sprawa T-283/15: Wyrok Sądu z dnia 8 maja 2018 r. – Esso Raffinage/ECHA [REACH — Ocena dokumentacji — Kontrola zgodności dokumentów rejestracyjnych z przepisami — Sprawdzenie przedłożonych informacji i działania podejmowane po dokonaniu oceny dokumentacji — Oświadczenie o braku zgodności z przepisami — Właściwość Sądu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Podstawa prawna — Artykuły 41, 42 i 126 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006]	20
2018/C 231/24	Sprawa T-205/16: Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Litwa/Komisja (Fundusz spójności — Wydatki wyłączone z finansowania — Pomoc techniczna dla zarządzania Funduszem Spójności na Litwie — Podatek VAT — Artykuł 11 ust. 1 i 3 rozporządzenia (WE) nr 16/2003 — Zmniejszenie pomocy finansowej)	21
2018/C 231/25	Sprawa T-626/16: Wyrok Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Troszczynski / Parlament (Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Zwrot niesłusznie wypłaconych kwot — Kompetencje sekretarza generalnego — Electa una via — Prawo do obrony — Ciężar dowodu — Obowiązek uzasadnienia — Prawa polityczne — Równość traktowania — Nadużycie władzy — Niezależność posłów — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Proporcjonalność)	21
2018/C 231/26	Sprawa T-675/16: Wyrok Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Wirecard/ EUIPO (mycard2go) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego mycard2go — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001] — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie art. 94 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1001)}	22

2018/C 231/27	Sprawa T-676/16: Wyrok Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Wirecard/ EUIPO (mycard2go) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego mycard2go — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]} . . .	23
2018/C 231/28	Sprawa T-712/16: Wyrok Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Deutsche Lufthansa/Komisja (Konkurencja — Koncentracje — Rynek transportu lotniczego — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną z rynkiem wewnętrznym z zastrzeżeniem wypełnienia pewnych zobowiązań — Wniosek o zwolnienie z części zobowiązań — Proporcjonalność — Uzasadnione oczekiwania — Zasada dobrej administracji — Nadużycie władzy)	23
2018/C 231/29	Sprawa T-818/16: Wyrok Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Netflix International i Netflix/ Komisja (Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Planowana przez Niemcy pomoc na rzecz wsparcia produkcji i dystrybucji filmów — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Brak indywidualnego oddziaływania — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Niedopuszczalność)	24
2018/C 231/30	Sprawa T-860/16: Wyrok Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Wirecard/ EUIPO (mycard2go) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego mycard2go — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/1001]} . . .	25
2018/C 231/31	Sprawa T-23/17: Wyrok Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Barnett/EKES (Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytura — Przejście na wcześniejszą emeryturę bez obniżenia praw do emerytury — Norma ustanowiona dawniej w art. 9 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego — Interes służby — Wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność wydanego przez Sąd do spraw Służby Publicznej — Odpowiedzialność)	25
2018/C 231/32	Sprawa T-387/17: Wyrok Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Triggerball/ EUIPO (Kształt piłki z licznymi kantami) {Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie trójwymiarowego unijnego znaku towarowego — Kształt piłki z licznymi kantami — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}	26
2018/C 231/33	Sprawa T-199/18: Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – SCF Terminal (Cyprus) i S H B / Rada i in.	26
2018/C 231/34	Sprawa T-230/18: Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2018 r. – Czarnecki/Parlament	27
2018/C 231/35	Sprawa T-238/18: Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2018 r. – Netflix International i Netflix/ Komisja	28
2018/C 231/36	Sprawa T-239/18: Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2018 r. – SKS Import Export/Komisja . . .	29
2018/C 231/37	Sprawa T-241/18: Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2018 r. – Bruno / Komisja	29
2018/C 231/38	Sprawa T-242/18: Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2018 r. – VV / Komisja	30
2018/C 231/39	Sprawa T-243/18: Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2018 r. – VW/Komisja	31
2018/C 231/40	Sprawa T-244/18: Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2018 r. – Synergy Hellas / Komisja	31
2018/C 231/41	Sprawa T-250/18: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2018 r. – RATP / Komisja	32
2018/C 231/42	Sprawa T-255/18: Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2018 r. – US / EBC	33
2018/C 231/43	Sprawa T-256/18: Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2018 r. – Arezzo Indústria e Comércio/EUIPO (SCHUTZ)	34
2018/C 231/44	Sprawa T-261/18: Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2018 r. – Roxtec/ EUIPO – Wallmax (Przedstawienie czarnego kwadratu zawierającego siedem niebieskich koncentrycznych kręgów) . . .	35
2018/C 231/45	Sprawa T-263/18: Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2018 r. – Meblo Trade/ EUIPO – Meblo Int (MEBLO)	35

2018/C 231/46	Sprawa T-265/18: Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2018 – Biernacka-Hoba/EUIPO – Formata Bogusław Hoba (Formata)	36
2018/C 231/47	Sprawa T-267/18: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2018 r. – Iceland Foods / EUIPO – Íslandsstofa (INSPIRED BY ICELAND)	37
2018/C 231/48	Sprawa T-268/18: Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2018 r. – Sandrone / EUIPO – J. Garcia Carrion (Luciano Sandrone)	38
2018/C 231/49	Sprawa T-269/18: Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2018 r. – Inditex / EUIPO – Ffauf (ZARA)	38
2018/C 231/50	Sprawa T-271/18: Skarga wniesiona w dniu z 3 maja 2018 r. – Mauritsch / INEA	39
2018/C 231/51	Sprawa T-276/18: Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2018 r. – Julius-K9 / EUIPO – El Corte Inglés (K9 UNIT)	40
2018/C 231/52	Sprawa T-277/18: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Zitro IP/EUIPO (PICK & WIN MULTI-SLOT)	40
2018/C 231/53	Sprawa T-279/18: Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2018 r. – Alliance Pharmaceuticals / EUIPO – AxiCorp (AXICORP ALLIANCE)	41
2018/C 231/54	Sprawa T-287/18: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – M. I. Industries / EUIPO – Natural Instinct (Nature's Variety Instinct)	42
2018/C 231/55	Sprawa T-288/18: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – M. I. Industries / EUIPO – Natural Instinct (NATURE'S VARIETY INSTINCT)	43
2018/C 231/56	Sprawa T-290/18: Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Agmin Italy / Komisja	43
2018/C 231/57	Sprawa T-291/18: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2018 r. – Biedermann Technologies / EUIPO (Compliant Constructs)	45
2018/C 231/58	Sprawa T-296/18: Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2018 – Polskie Linie Lotnicze „LOT” v Commission	45
2018/C 231/59	Sprawa T-300/18: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2018 r. – Yanukowych / Rada	46
2018/C 231/60	Sprawa T-301/18: Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2018 r. – Yanukowych / Rada	48

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2018/C 231/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 221 z 25.6.2018

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 211 z 18.6.2018

Dz.U. C 200 z 11.6.2018

Dz.U. C 190 z 4.6.2018

Dz.U. C 182 z 28.5.2018

Dz.U. C 166 z 14.5.2018

Dz.U. C 161 z 7.5.2018

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Varese – Włochy) – postępowanie karne przeciwko Maurovi Scialdonemu

(Sprawa C-574/15) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatek od wartości dodanej (VAT) — Ochrona interesów finansowych Unii — Artykuł 4 ust. 3 TUE — Artykuł 325 ust. 1 TFUE — Dyrektywa 2006/112/WE — Konwencja PIF — Sankcje — Zasady równoważności i skuteczności — Niedokonanie w ustawowo wyznaczonych terminach zapłaty VAT wynikającego z rocznej deklaracji — Przepisy krajowe przewidujące karę pozbawienia wolności wyłącznie wtedy, gdy kwota niezapłaconego VAT przekracza określony próg penalizacji — Przepisy krajowe przewidujące niższy próg penalizacji za niedokonanie zapłaty podatku dochodowego pobieranego u źródła]

(2018/C 231/02)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Varese

Strony w postępowaniu głównym

Mauro Scialdone

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, w związku z art. 4 ust. 3 TUE i art. 325 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one przepisom krajowym, które przewidują, iż niedokonanie w ustawowo wyznaczonych terminach zapłaty podatku od wartości dodanej (VAT) wynikającego z deklaracji rocznej za dany rok podatkowy stanowi przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności wyłącznie wtedy, gdy kwota niezapłaconego VAT przekracza próg penalizacji wynoszący 250 000 EUR, podczas gdy za przestępstwo niedokonania zapłaty podatku dochodowego pobieranego u źródła przewiduje się próg penalizacji wynoszący 150 000 EUR.

⁽¹⁾ Dz.U. C 48 z 8.2.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 8 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – Belgia) – K.A. i in. / Belgische Staat

(Sprawa C-82/16) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Kontrole graniczne, azyl i imigracja — Artykuł 20 TFUE — Karta praw podstawowych Unii Europejskiej — Artykuły 7 i 24 — Dyrektywa 2008/115/WE — Artykuły 5 i 11 — Obywatel państwa trzeciego podlegający zakazowi wjazdu — Wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin z obywatelem Unii Europejskiej, który nigdy nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się — Odrzucenie wniosku)

(2018/C 231/03)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: K.A.; M.Z.; M.J.; N. N. N.; O.I.O.; R.I.; B.A.

Druga strona postępowania: Belgische Staat

Sentencja

- 1) Wykładni dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich, w szczególności jej art. 5 i 11, należy dokonywać w ten sposób, iż nie stoi ona na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego polegającej na odrzucaniu wniosków o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin, składanych na terytorium tego państwa członkowskiego przez obywateli państw trzecich będących członkami rodziny obywatela Unii, który posiada obywatelstwo tego państwa członkowskiego i który nigdy nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się, z tego tylko powodu, że owi obywatele państw trzecich podlegają zakazowi wjazdu na wspomniane terytorium.
- 2) Wykładni art. 20 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że:
 - stoi on na przeszkodzie praktyce państwa członkowskiego polegającej na odrzucaniu takich wniosków tylko ze wskazanego wyżej powodu, bez zbadania, czy dany obywatel Unii i dany obywatel państwa trzeciego nie pozostają w stosunku zależności, który skutkuje tym, że w przypadku odmowy przyznania pochodnego prawa pobytu obywatelowi państwa trzeciego ów obywatel Unii jest w praktyce zmuszony do opuszczenia terytorium Unii rozpatrywanego jako całość, skutkiem czego zostaje pozbawiony możliwości skutecznego korzystania z istoty praw przysługujących mu w związku z posiadanym przez niego statusem obywatela Unii;
 - jeżeli obywatel Unii jest osobą pełnoletnią, stosunek zależności, który może uzasadniać przyznanie danemu obywatelowi państwa trzeciego pochodnego prawa pobytu na gruncie tego artykułu, należy wziąć pod uwagę tylko w wyjątkowych wypadkach, w których – w świetle wszystkich istotnych okoliczności – zainteresowana osoba w żaden sposób nie może zostać oddzielona od członka rodziny, w zależności od którego pozostaje;
 - jeżeli obywatel Unii jest osobą małoletnią, oceny istnienia takiego stosunku zależności należy dokonywać przy uwzględnieniu, w nadrzędnym interesie dziecka, wszystkich okoliczności danego przypadku, w szczególności wieku dziecka, stopnia jego rozwoju psychicznego i emocjonalnego, siły związku uczuciowego z każdym z rodziców, a także ryzyka, jakie dla równowagi tego dziecka stanowiłaby rozłąka z rodzicem będącym obywatelem państwa trzeciego. Istnienie więzi rodzinnej z tym obywatelem, czy to natury biologicznej, czy prawnej, nie jest warunkiem wystarczającym, zaś zamieszkiwanie z nim nie jest warunkiem koniecznym dla ustalenia, czy taki stosunek zależności zachodzi;

- okoliczność, że stosunek zależności, na który powołuje się obywatel państwa trzeciego w uzasadnieniu wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin, powstał już po wydaniu wobec niego decyzji o zakazie wjazdu, nie ma znaczenia;
 - okoliczność, że w chwili złożenia przez obywatela państwa trzeciego wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin wydana wobec decyzji o zakazie wjazdu na terytorium była ostateczna, nie ma znaczenia;
 - okoliczność, że decyzja o zakazie wjazdu na terytorium wydana wobec obywatela państwa trzeciego, który złożył wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin, jest uzasadniona niezastosowaniem się przez tego obywatela do zobowiązania do powrotu, nie ma znaczenia; jeżeli podstawą wydania takiej decyzji są względy porządku publicznego, mogą one skutkować odmową przyznania temu obywatelowi państwa trzeciego pochodnego prawa pobytu tylko wówczas, gdy z konkretnej oceny wszystkich okoliczności danego przypadku oraz w świetle zasady proporcjonalności, nadrzędnego interesu dziecka lub dzieci oraz praw podstawowych wynika, że zainteresowany stanowi faktyczne, aktualne i wystarczająco poważne zagrożenie dla porządku publicznego.
- 3) Wykładni art. 5 dyrektywy 2008/115 należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie praktyce krajowej polegającej na wydawaniu decyzji nakazującej powrót obywatela państwa trzeciego, wobec którego wydano już – nadal pozostające w mocy – decyzję nakazującą powrót wraz z zakazem wjazdu, bez uwzględnienia poszczególnych aspektów związanych z jego życiem rodzinnym, w szczególności interesu jego małoletniego dziecka, o których wspominał on we wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt do celów łączenia rodzin złożonym już po wydaniu tego zakazu wjazdu, z wyjątkiem sytuacji, gdy okoliczności te mogły zostać wskazane przez niego na wcześniejszym etapie.

(¹) Dz.U. C 145 z 25.4.2016.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 maja 2018 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen – Niderlandy, Belgia) – K. / Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-331/16), H. F. / Belgische Staat (C-366/16)

(Sprawy połączone C-331/16) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Obywatelstwo Unii Europejskiej — Prawo do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich — Dyrektywa 2004/38/WE — Artykuł 27 ust. 2 akapit drugi — Ograniczenie prawa wjazdu i pobytu uzasadnione względami porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego — Wydalenie z terytorium państwa członkowskiego ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego — Zachowanie stanowiące rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społecznych — Osoba, której wniosek o udzielenie azylu został oddalony ze względów, o których mowa w art. 1 sekcja F konwencji genewskiej lub w art. 12 ust. 2 dyrektywy 2011/95/UE — Artykuł 28 ust. 1 — Artykuł 28 ust. 3 lit. a) — Ochrona przed wydaleniem — Zamieszkiwanie w przyjmującym państwie członkowskim przez poprzednie dziesięć lat — Nadrzędne względy bezpieczeństwa publicznego — Pojęcie]

(2018/C 231/04)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: K. (C-331/16), H.F. (C-366/16)

Strona pozwana: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (C-331/16), Belgische Staat (C-366/16)

Sentencja

- 1) Artykuł 27 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii oraz członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, zmieniającej rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 oraz uchylającej dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG należy interpretować w ten sposób, że okoliczność, iż wobec obywatela Unii Europejskiej lub obywatela państwa trzeciego będącego członkiem rodziny takiego obywatela, który zwraca się o udzielenie prawa pobytu na terytorium państwa członkowskiego, w przeszłości wydano decyzję o wykluczeniu możliwości uzyskania statusu uchodźcy na podstawie art. 1F Konwencji dotyczącej statutu uchodźców, podpisanej w Genewie w dniu 28 lipca 1951 r. i uzupełnionej Protokołem dotyczącym statusu uchodźców, zawartym w Nowym Jorku w dniu 31 stycznia 1967 r., lub na podstawie art. 12 ust. 2 dyrektywy 2011/95/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony, nie pozwala właściwym organom tego państwa członkowskiego na automatyczne stwierdzenie, że sama jego obecność na tym terytorium stanowi – niezależnie od tego, czy istnieje ryzyko powrotu do przestępstwa – rzeczywiste, aktualne i dostatecznie poważne zagrożenie dla jednego z podstawowych interesów społeczeństwa, które może uzasadnić przyjęcie środków ze względów porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego.

Stwierdzenie istnienia takiego zagrożenia powinno być oparte na przeprowadzonej przez właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego ocenie indywidualnego zachowania danej osoby, z uwzględnieniem ustaleń zawartych w decyzji o wykluczeniu możliwości uzyskania statusu uchodźcy i elementów, na jakich decyzja ta jest oparta, w szczególności charakteru i wagi zarzucanych tej osobie zbrodni lub innych czynów, poziomu jej indywidualnego zaangażowania przy ich popełnieniu, ewentualnego występowania okoliczności uzasadniających zwolnienie z odpowiedzialności karnej, a także ewentualnego istnienia wyroku skazującego. W ramach tej całościowej oceny należy także uwzględnić okres, jaki upłynął od zarzucanego popełnienia tych zbrodni lub innych czynów, a także późniejsze zachowanie wspomnianej osoby, w szczególności kwestię, czy to zachowanie wskazuje, że nadal przejawia ona postawę naruszającą podstawowe wartości, o których mowa w art. 2 i 3 TUE, w sposób, który mógłby zakłócić spokój i fizyczne bezpieczeństwo ludności. Sama okoliczność, że zachowanie w przeszłości tej osoby wpisuje się w konkretny kontekst historyczno-społeczny jej kraju pochodzenia, który nie może powtórzyć się w przyjmującym państwie członkowskim, nie uniemożliwia takiego stwierdzenia.

Zgodnie z zasadą proporcjonalności właściwe organy przyjmującego państwa członkowskiego powinny ponadto wyważyć, z jednej strony, ochronę podstawowego interesu danego społeczeństwa, z, z drugiej strony, interesami danej osoby, dotyczącymi korzystania przez nią ze swobody przemieszczania się i pobytu jako obywatel Unii, a także przysługującego jej prawa do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego.

- 2) Artykuł 28 ust. 1 dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, iż jeśli planowane środki wiążą się z wydaleniem danej osoby z przyjmującego państwa członkowskiego, państwo to powinno uwzględnić charakter i wagę zachowania tej osoby, czas trwania i, w stosownych przypadkach, zgodny z prawem charakter pobytu w tym państwie członkowskim, okres, jaki upłynął od zarzucanego jej zachowania, jej postępowanie w tym okresie, stopień aktualnego zagrożenia, jakie osoba ta stanowi dla społeczeństwa, a także trwałość więzi społecznych, kulturalnych i rodzinnych ze wspomnianym państwem członkowskim.

Artykuł 28 ust. 3 lit. a) dyrektywy 2004/38 należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do obywatela Unii, który nie posiada prawa stałego pobytu w przyjmującym państwie członkowskim w rozumieniu art. 16 i art. 28 ust. 2 tej dyrektywy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016
Dz.U. C 343 z 19.9.2016

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 3 maja 2018 r. – Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) / European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA, Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE

(Sprawa C-376/16 P) ⁽¹⁾

[*Odwołanie — Zamówienia publiczne na usługi — Świadczenie usług zewnętrznych na potrzeby zarządzania programami i projektami oraz na potrzeby doradztwa technicznego w dziedzinie technologii informatycznych — Procedura kaskadowa — Artykuł 21 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej — Artykuł 76 i art. 84 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem — Zakaz orzekania ultra petita — Ważenie podkryteriów w ramach kryteriów udzielenia zamówienia — Oczwiste błędy w ocenie — Rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 – Artykuł 100 ust. 2 — Decyzja o odrzuceniu oferty — Brak uzasadnienia — Utrata szansy — Odpowiedzialność pozaumowna Unii Europejskiej — Żądanie odszkodowania]*

(2018/C 231/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) (przedstawiciele: N. Bambara, pełnomocnik, wspierany przez adwokatów P. Wytincka i B. Hoorelbeke'a)

Druga strona postępowania: European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA, Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE (przedstawiciele: M. Sfyri, C.N. Dede i V. Alevizopoulou, dikigoroi)

Sentencja

- 1) Punkty 2–5 sentencji wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 27 kwietnia 2016 r., *European Dynamics Luxembourg i in./EUIPO (T-556/11, EU:T:2016:248)* zostają uchylone.
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Żądanie odszkodowania wniesione przez *European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA i Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE* w sprawie T-556/11 zostaje oddalone.
- 4) Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) oraz *European Dynamics Luxembourg SA, European Dynamics Belgium SA i Evropaiki Dynamiki – Proigmena Systimata Tilepikoinonion Pliroforikis kai Tilematikis AE* pokrywają własne koszty poniesione zarówno w postępowaniu odwoławczym, jak i w postępowaniu w pierwszej instancji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 402 z 31.10.2016.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 26 września 2017 r. w sprawie T-83/16 Banca Monte dei Paschi di Siena i Banca Widiba SpA / EUIPO, wniesione w dniu 6 grudnia 2017 r. przez Banca Monte dei Paschi di Siena SpA, Wise Dialog Bank SpA (Banca Widiba SpA)

(Sprawa C-684/17 P)

(2018/C 231/06)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Banca Monte dei Paschi di Siena SpA, Wise Dialog Bank SpA (Banca Widiba SpA) (przedstawiciele: adwokaci L. Trevisan, D. Conti)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 17 maja 2018 r. r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 26 września 2017 r. w sprawie T-84/16 Banca Monte dei Paschi di Siena i Banca Widiba SpA / EUIPO, wniesione w dniu 6 grudnia 2017 r. przez Banca Monte dei Paschi di Siena SpA, Wise Dialog Bank SpA (Banca Widiba SpA)

(Sprawa C-685/17 P)

(2018/C 231/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Banca Monte dei Paschi di Siena SpA, Wise Dialog Bank SpA (Banca Widiba SpA) (przedstawiciele: adwokaci L. Trevisan, D. Contini)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej

Postanowieniem z dnia 17 maja 2018 r. r. Trybunał Sprawiedliwości (dziesiąta izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 5 marca 2018 r. – Pensions-Sicherungs-Verein VVaG / Günther Bauer

(Sprawa C-168/18)

(2018/C 231/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Pensions-Sicherungs-Verein VVaG

Druga strona postępowania: Günther Bauer

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/94/WE z dnia 22 października 2008 r. w sprawie ochrony pracowników na wypadek niewypłacalności pracodawcy⁽¹⁾ znajduje zastosowanie, gdy świadczenia z pracowniczego programu emerytalnego wypłacane są poprzez podlegający państwowemu nadzorowi międzyzakładowy program emerytalny, który z przyczyn finansowych zasadnie obniża wysokość spełnianych przez siebie świadczeń za zgodą organu nadzorczego, a pracodawca zgodnie z prawem krajowym gwarantuje wprawdzie wyrównanie z tytułu obniżenia wysokości świadczeń w stosunku do byłych pracowników, lecz jego niewypłacalność prowadzi do tego, że nie może wywiązać się ze swojego obowiązku wyrównania wysokości obniżonych świadczeń?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

W jakich okolicznościach straty poniesione przez byłego pracownika w zakresie świadczeń z pracowniczego programu emerytalnego, które spowodowane zostały przez niewypłacalność pracodawcy, mogą zostać uznane za oczywiście nieproporcjonalne, co zobowiązywałoby państwa członkowskie do zagwarantowania w tym zakresie minimalnego poziomu ochrony, chociaż były pracownik uzyskuje przynajmniej połowę świadczeń wynikających z nabytych uprawnień emerytalnych?

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy art. 8 dyrektywy 2008/94/WE wywołuje skutek bezpośredni i czy przepis ten – w przypadku gdy państwo członkowskie nie dokonało transpozycji dyrektywy do prawa krajowego, względnie gdy dokonana transpozycja jest nieprawidłowa – przyznaje jednostce prawa, których może ona dochodzić przed sądem krajowym przeciwko temu państwu członkowskiemu?

4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie:

Czy instytucja zorganizowana na podstawie przepisów prawa prywatnego, ustanowiona przez państwo członkowskie – w sposób bezwzględnie wiążący dla pracodawców – jako instytucja zabezpieczenia pracowniczych programów emerytalnych na wypadek upadłości pracodawcy, która podlega państwowemu nadzorowi finansowemu, jak również która pobiera od pracodawców na podstawie prawa publicznego składki niezbędne w celu ukonstytuowania zabezpieczenia emerytalnego na wypadek upadłości pracodawcy oraz, tak jak organ administracji, może wydać akt administracyjny spełniając przesłanki wszczęcia postępowania egzekucyjnego, jest organem władzy publicznej tego państwa członkowskiego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 283, s. 36

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 lutego 2018 r. w sprawie T-718/15: PTC Therapeutics International Ltd / European Medicines Agency (EMA) wniesione w dniu 6 marca 2018 r. przez PTC Therapeutics International Ltd

(Sprawa C-175/18 P)

(2018/C 231/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: PTC Therapeutics International Ltd (przedstawiciele: G. Castle, Solicitor, B. Kelly, Solicitor, K. Ewert, Rechtsanwalt, M. Demetriou QC, C. Thomas, Barrister)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Leków, European Confederation of Pharmaceutical Entrepreneurs (Eucope)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania PTC i uchylenie zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności decyzji EMA w sprawie ujawnienia niektórych informacji na podstawie rozporządzenia o powszechnym dostępie do dokumentów ⁽¹⁾, doręczonej PTC w dniu 25 listopada 2015 r.;
- przekazanie sprawy do EMA w celu ponownego rozważenia i zredagowania poufnych fragmentów decyzji w drodze konsultacji z PTC i
- obciążenie EMA poniesionymi przez PTC kosztami postępowania i innymi kosztami związanymi z niniejszą sprawą.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących powodów:

- Sąd nie uznał, że dokumenty, których sprawa dotyczy są chronione na podstawie ogólnego domniemania poufności;
- Sąd nie stwierdził, że dokumenty, których sprawa dotyczy stanowią w całości poufne informacje handlowe chronione na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia o powszechnym dostępie do dokumentów;

- Sąd nie stwierdził, że dokumenty, których sprawa dotyczy podlegają w całości ochronie na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia o powszechnym dostępie do dokumentów;
- EMA nie dokonała wymaganego prawem wyważenia [spornych interesów].

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 lutego 2018 r. w sprawie T-729/15:
MSD Animal Health Innovation GmbH i Intervet international BV / European Medicines Age
wniesione w dniu 7 marca 2018 r. przez MSD Animal Health Innovation GmbH, Intervet
international BV**

(Sprawa C-178/18 P)

(2018/C 231/10)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: MSD Animal Health Innovation GmbH, Intervet international BV (przedstawiciele: P. Bogaert, advocaat, B. Kelly, Solicitor, J. Stratford QC, C. Thomas, Barrister)

Druga strona postępowania: Europejska Agencja Leków

Żądania wnoszącego odwołanie

- uwzględnienie odwołania i uchylenie wyroku Sądu;
- stwierdzenie nieważności decyzji EMA w sprawie ujawnienia niektórych informacji na podstawie rozporządzenia o powszechnym dostępie do dokumentów ⁽¹⁾, doręczonej wnoszącym odwołanie w dniu 3 grudnia 2015 r.; i
- obciążenie EMA poniesionymi przez wnoszące odwołanie kosztami postępowania i innymi kosztami związanymi z niniejszą sprawą.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących powodów:

- Sąd nie uznał, że dokumenty, których sprawa dotyczy są chronione na podstawie ogólnego domniemania poufności;
- Sąd nie stwierdził, że dokumenty, których sprawa dotyczy stanowią w całości poufne informacje handlowe chronione na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia o powszechnym dostępie do dokumentów;
- Sąd nie stwierdził, że dokumenty, których sprawa dotyczy podlegają w całości ochronie na podstawie art. 4 ust. 3 rozporządzenia o powszechnym dostępie do dokumentów;
- EMA nie dokonała wymaganego prawem wyważenia [spornych interesów].

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen (Niemcy) w dniu 20 marca 2018 r. – Deutsche Post AG, Klaus Leymann/Land Nordrhein-Westfalen.

(Sprawa C-203/18)

(2018/C 231/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberverwaltungsgericht für das Land Nordrhein-Westfalen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Deutsche Post AG, Klaus Leymann

Strona pozwana: Land Nordrhein-Westfalen

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni stanowiącej wyjątek regulacji w art. 13 ust. 1 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 561/2006 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w brzmieniu art. 45 pkt 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 ⁽²⁾ z dnia 4 lutego 2014 r. należy dokonywać w taki sposób, że jej zakres obejmuje tylko pojazdy lub zespoły pojazdów wykorzystywane wyłącznie do doręczania przesyłek w ramach usługi powszechnej, czy też może ona zostać spełniona także wtedy, gdy pojazdy lub zespoły pojazdów używane są w większości albo w określonej w inny sposób części w celu doręczania przesyłek w ramach usługi powszechnej?
- 2) Czy w ramach wymienionej w pytaniu 1 stanowiącej wyjątek regulacji dla oceny, czy pojazdy lub zespoły pojazdów służą wyłącznie do doręczania przesyłek w ramach usługi powszechnej, czy też – w danym wypadku – w większości lub w określonej w inny sposób części do doręczania przesyłek w ramach usługi powszechnej, miarodajne jest ogólne użytkowanie pojazdu lub zespołu pojazdów, czy konkretne użytkowanie pojazdu lub zespołu pojazdów podczas pojedynczego przejazdu?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego oraz zmieniające rozporządzenia Rady (EWG) nr 3821/85 i (WE) 2135/98, jak również uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3820/85, Dz.U. L 102, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 165/2014 z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie tachografów stosowanych w transporcie drogowym i uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 3821/85 w sprawie urządzeń rejestrujących stosowanych w transporcie drogowym oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego, Dz.U. L 60, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Schienen-Control Kommission (Austria) w dniu 23 marca 2018 r. – WESTbahn Management GmbH / ÖBB-Infrastruktur AG

(Sprawa C-210/18)

(2018/C 231/12)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Schienen-Control Kommission

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WESTbahn Management GmbH

Strona przeciwna: ÖBB-Infrastruktur AG

Pytania prejudycjalne

1. Czy załącznik II pkt 2 lit. a) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że wskazane tam znamię hipotezy przepisu „stacje pasażerskie, ich budynki i inne urządzenia” obejmuje elementy infrastruktury kolejowej „perony pasażerskie” zgodnie z załącznikiem I tiret drugie tejże dyrektywy?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze:

Czy załącznik II pkt 1 lit. c) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/34/UE z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie utworzenia jednolitego europejskiego obszaru kolejowego należy interpretować w ten sposób, że wskazane tam znamię hipotezy przepisu „korzystanie z infrastruktury kolejowej” obejmuje korzystanie z peronów pasażerskich zgodnie z załącznikiem I tiret drugie tejże dyrektywy?

⁽¹⁾ Dz.U. 2012, L 343, s. 32.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 28 marca 2018 r. – Budimex S.A.

(Sprawa C-224/18)

(2018/C 231/13)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Budimex S.A.

Uczestnik postępowania: Minister Finansów

Pytanie prejudycjalne

Czy w sytuacji, w której strony transakcji uzgodniły, że dla wypłaty wynagrodzenia za roboty budowlane lub budowlano-montażowe niezbędne jest wyrażenie akceptacji ich wykonania przez zamawiającego w protokole odbioru tych robót, wykonanie usługi, o którym mowa w art. 63 Dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾, z tytułu takiej transakcji następuje w momencie faktycznego wykonania robót budowlanych lub budowlano-montażowych, czy też momencie akceptacji wykonania tych robót przez zamawiającego, wyrażonej w protokole odbioru?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 28 marca 2018 r.– Grupa Lotos S.A.

(Sprawa C-225/18)

(2018/C 231/14)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Grupa Lotos S.A.

Strona pozwana: Minister Finansów

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 168 Dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾ oraz zasady neutralności i proporcjonalności nie sprzeciwiają się regulacji takiej jak zawarta w art. 88 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 z późno zm.; obecnie Dz.U. z 2017 r., poz. 1221 z późno zm.), zgodnie z którą obniżenia kwoty lub zwrotu różnicy podatku należnego nie stosuje się do nabywanych przez podatnika usług noclegowych gastronomicznych, z wyjątkiem nabycia gotowych posiłków przeznaczonych dla pasażerów przez podatników świadczących usługi przewozu osób, również w sytuacji, gdy unormowania te zostały wprowadzone do ustawy na podstawie art. 17(6) Szóstej Dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku⁽²⁾?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 145, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Budai Központi Kerületi Bíróság (Węgry) w dniu 3 kwietnia 2018 r. – VE / WD

(Sprawa C-227/18)

(2018/C 231/15)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Budai Központi Kerületi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VE.

Strona pozwana: WD.

Pytania prejudycjalne

1) Czy przy uwzględnieniu konsekwencji gospodarczych należy uznać, że nie jest nieuczciwe – a więc że jest jasne i zrozumiałe – postanowienie umowne, które obciąża konsumenta ryzykiem walutowym, sformułowane (jako warunek ogólny umowy przez stronę będącą przedsiębiorcą i nienegocjowane indywidualnie) na podstawie obowiązku informowania przewidzianego – siłą rzeczy w ogólny sposób – w ustawie, ale które nie wskazuje w sposób wyraźny, że wysokość rat, które mają być spłacane zgodnie z umową kredytu, może przewyższyć wysokość dochodów konsumenta stwierdzonych w ramach analizy zdolności płatniczej przez stronę będącą przedsiębiorcą, lub może wynieść o wiele większą [niż przewidywana] część takich dochodów, biorąc również pod uwagę, że właściwe przepisy krajowe przewidują szczegółowe wskazanie ryzyka na piśmie, a nie tylko zwykłe oświadczenie co do istnienia ryzyka i jego przypisanie, a ponadto że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził w pkt 74 wyroku w sprawie C-26/13, iż strona będąca przedsiębiorcą powinna nie tylko poinformować konsumenta o ryzyku, ale też dzięki tej informacji konsument powinien móc oszacować potencjalnie istotne dla niego konsekwencje ekonomiczne wynikające z ryzyka walutowego, którym został obciążony, a w rezultacie także całkowity koszt kredytu?

- 2) Czy przy uwzględnieniu konsekwencji gospodarczych należy uznać, że nie jest nieuczciwe – a więc że jest jasne i zrozumiałe – postanowienie umowne, które obciąża konsumenta ryzykiem walutowym, sformułowane (jako warunek ogólny umowy przez stronę będącą przedsiębiorcą i nienegocjowane indywidualnie) na podstawie obowiązku informowania przewidzianego – siłą rzeczy w ogólny sposób – w ustawie, ale które nie wskazuje w sposób wyraźny, że umowa kredytu nie przewiduje żadnego maksymalnego limitu wahań kursu, biorąc również pod uwagę, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził w pkt 74 wyroku w sprawie C-26/13, że strona będąca przedsiębiorcą powinna nie tylko poinformować konsumenta o ryzyku, ale też dzięki tej informacji konsument powinien móc oszacować potencjalnie istotne dla niego konsekwencje ekonomiczne wynikające z ryzyka walutowego, którym został obciążony, a w rezultacie także całkowity koszt kredytu?
- 3) Czy dyrektywę 93/13⁽¹⁾, a w szczególności jej ostatni motyw, pkt 1 lit. o) załącznika do niej oraz jej art. 3 ust. 3 i art. 6 ust. 1 należy interpretować w ten sposób, że — mając w szczególności na uwadze wymóg ustanowiony między innymi w wyroku C-42/15, zgodnie z którym w celu ochrony konsumentów niezbędne są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje — orzecznictwo, wykładnia prawa lub przepis prawny państwa członkowskiego, zgodnie z którymi konsekwencje prawne (pełna nieważność z racji naruszenia normy prawnej, a nawet odszkodowanie lub inne konsekwencje oparte na dowolnym tytule prawnym), wynikające w tym państwie członkowskim z analizy kredytowej, która nie jest drobiazgową i wyczerpującą, nie chroni dłużnika i jest nieostrożna (np. nie bada skutków ryzyka walutowego polegających na znacznym wzroście rat spłaty i kwoty głównej kredytu) są mniej korzystne dla konsumenta niż przywrócenie pierwotnej sytuacji (*restitutio in integrum*), dzięki któremu konsument będący dłużnikiem uwalnia się od ryzyka walutowego, czyli wzrostu rat spłaty wynikającego z wahań kursu, oraz które w danym wypadku pozwala mu na zwrot w ratach kwoty głównej kredytu, są niezgodne z prawem Unii?
- 4) W odniesieniu do wykładni możliwości zapoznania się ze wszystkimi warunkami, o której mowa w motywie dwudziestym dyrektywy 93/13, i wymogu jasnego i zrozumiałego języka, ustanowionego w art. 4 ust. 2 i art. 5 tej dyrektywy, czy należy uznać, że dane warunki umowy nie są nieuczciwe, w sytuacji gdy w umowie kredytu podaje się jakiś istotny składnik treści umowy (na przykład przedmiot umowy, czyli kwotę kredytu, wysokość rat i odsetki od tej transakcji) jedynie do celów informacyjnych, bez objaśnienia, czy fragment podany do celów informacyjnych jest prawnie wiążący dla stron umowy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kúria (Węgry) w dniu
3 kwietnia 2018 r. – Gazdasági Versenyhivatal/Budapest Bank i in.**

(Sprawa C-228/18)

(2018/C 231/16)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Kúria

Strony w postępowaniu głównym

Strona pozwana i strona wnosząca skargę kasacyjną: Gazdasági Versenyhivatal

Strony skarżące i drugie strony postępowania kasacyjnego: Budapest Bank Nyrt., ING Bank NV, succursale hongroise, OTP Bank Nyrt., Kereskedelmi és Hitelbank Zrt., Magyar Külkereskedelmi Bank Zrt., ERSTE Bank Hungary Nyrt., Visa Europe Ltd., MasterCard Europe SA

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 81 ust. 1 WE [obecnie art. 101 ust. 1 TFUE] można interpretować w ten sposób, że jedno i to samo zachowanie może stanowić jego naruszenie zarówno ze względu na to, że zarówno jego cel, jak i skutek są sprzeczne z zasadami konkurencji, przy czym obie te okoliczności są traktowane jako niezależne podstawy prawne?
2. Czy art. 81 ust. 1 WE [obecnie art. 101 ust. 1 TFUE] można interpretować w ten sposób, że ograniczenie konkurencji ze względu na cel stanowi będące przedmiotem sporu porozumienie zawarte pomiędzy węgierskimi bankami i ustanawiające w odniesieniu do dwóch organizacji płatniczych, MasterCard i Visa, jednolitą stawkę opłaty interchange, którą należy uiszczać za korzystanie z kart tych organizacji bankom je wydającym?
3. Czy art. 81 ust. 1 WE [obecnie art. 101 ust. 1 TFUE] można interpretować w ten sposób, że za strony umowy międzybankowej uznaje się również organizacje płatnicze, które nie brały bezpośrednio udziału w formułowaniu treści porozumienia, ale umożliwiły jego przyjęcie, zaakceptowały je i stosowały lub też dostosowały swoje zachowanie do zachowania banków, które zawarły porozumienie?
4. Czy art. 81 ust. 1 WE [obecnie art. 101 ust. 1 TFUE] można interpretować w ten sposób, że, biorąc pod uwagę przedmiot sporu, do tego, aby stwierdzić, iż doszło do naruszenia prawa konkurencji, nie jest konieczne wprowadzenie rozróżnienia co do tego, czy chodzi o uczestnictwo w porozumieniu, czy też o dostosowanie do zachowania banków biorących udział w porozumieniu?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Naczelny Sąd Administracyjny (Polska) w dniu 28 marca 2018 r. – Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH

(Sprawa C-235/18)

(2018/C 231/17)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Naczelny Sąd Administracyjny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vega International Car Transport and Logistic – Trading GmbH

Uczestnik postępowania: Dyrektor Izby Skarbowej w Warszawie (obecnie Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w Warszawie)

Pytania prejudycjalne

Czy w pojęciu, o którym mowa w art. 135 ust. 1 lit. b Dyrektywy 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ⁽¹⁾ mieszczą się czynności polegające na udostępnieniu kart paliwowych oraz finansowaniu rozliczaniu nabywania paliwa z wykorzystaniem tych kart, czy też takie czynności złożone mogą być uznane za transakcje łańcuchowe, których podstawowym celem jest dostawa paliwa?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 5 lutego 2018 r. w sprawie T-216/15, Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s. / Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 kwietnia 2018 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-262/18 P)

(2018/C 231/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciel: P.J. Loewenthal, F. Tomat, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s., Republika Słowacka, Union zdravotná poisťovňa a.s.

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie zwraca się do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu (druga izba) z dnia 5 lutego 2018 r. w sprawie T-216/15, Dôvera/Komisja;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd;
- posiłkowo – skorzystanie z jego uprawnienia na podstawie art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej do wydania ostatecznego orzeczenia w sprawie i
- orzeczenie, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów niniejszego postępowania nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie, jeżeli skieruje sprawę do Sądu, albo obciążenie Dôvera zdravotná poisťovňa a.s. i Union zdravotná poisťovňa a.s. kosztami postępowania, jeżeli wyda ostateczny wyrok w sprawie.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżonym wyrokiem Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji (UE) 2015/248 z dnia 15 października 2014 r. w sprawie środków SA.23008 (2013/C) (ex 2013/NN) przyznanych przez Republikę Słowacką na rzecz Spoločná zdravotná poisťovňa, a.s. (SZP) i Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. (VZP) (Dz.U. 2015, L 41, s. 25).

Komisja podnosi trzy zarzuty w odwołaniu od zaskarżonego wyroku.

Po pierwsze, Komisja uważa, że Sąd nie dopełnił obowiązku uzasadnienia na podstawie art. 36 i art. 53 ust. 1 statutu Trybunału Sprawiedliwości. W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdza nieważność zaskarżonej decyzji, uwzględniając drugi zarzut skarżącej w pierwszej instancji, mianowicie ten, że Komisja błędnie przyjęła, iż słowacki obowiązkowy system ubezpieczeń zdrowotnych opiera się przede wszystkim na zasadzie solidarności. Niemniej norma prawna, którą w rzeczywistości zastosował do stwierdzenia nieważności, to norma, którą skarżąca zaproponowała w zarzucie pierwszym w pierwszej instancji, a mianowicie, że sama obecność cech ekonomicznych przekształca świadczenie usług ubezpieczenia zdrowotnego w działalność gospodarczą. Ponieważ normy prawne wskazane w pierwszym i drugim zarzucie skarżącej wzajemnie się wykluczały, Komisja nie jest w stanie zrozumieć, na jakiej podstawie stwierdzono nieważność zaskarżonej decyzji.

Po drugie, Komisja uważa, że Sąd naruszył prawo poprzez błędną wykładnię pojęcia przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. W zaskarżonym wyroku Sąd uznał twierdzenie Komisji, że słowacki obowiązkowy system ubezpieczeń zdrowotnych opierał się przede wszystkim na zasadzie solidarności, jak też jej wyjaśnienie, że jego cechy ekonomiczne zostały wprowadzone dla zapewnienia osiągnięcia jego celów społecznych i solidarnościowych. Niemniej uznał, że Komisja popełniła błąd w ocenie poprzez stwierdzenie, że działalność prowadzona przez zakłady ubezpieczeń zdrowotnych w ramach słowackiego systemu obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego nie ma charakteru gospodarczego. Doszedł do tego wniosku, zwracając uwagę na zdolność ubezpieczycieli do generowania, wykorzystywania i podziału części swoich zysków oraz na konkurencję między ubezpieczycielami w zakresie klientów i jakości usług. Następnie stwierdził, że sama obecność ubezpieczycieli nastawionych na zysk na Słowacji przekształca SZP i VZP poprzez propagację w przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Stwierdzając to, Sąd nie uwzględnił orzecznictwa, zgodnie z którym system ubezpieczeń zdrowotnych opierający się przede wszystkim na zasadzie solidarności, którego cechy ekonomiczne zostały wprowadzone w celu zapewnienia ciągłości systemu i osiągnięcia celów społecznych i solidarnościowych leżących u jego podstaw, ma charakter niegospodarczy, w związku z czym zakłady ubezpieczeń zdrowotnych prowadzące działalność w ramach tego programu nie są przedsiębiorstwami.

Po trzecie, Komisja uważa, że Sąd wypaczył dowody przedstawione mu w pierwszej instancji poprzez stwierdzenie, że istnieje „intensywna i złożona konkurencja” między zakładami ubezpieczenia zdrowotnego na Słowacji, podczas gdy w aktach sprawy wskazano jedynie na bardzo ograniczoną konkurencję w zakresie nieodpłatnych świadczeń nieobowiązkowych.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulío tis Epikrateias (Grecja) w dniu 24 kwietnia 2018 r. – Alain Flausch, Andrea Bosco, Estienne Roger Jean Pierre Albrespy, Somateio „Syndesmos Iiton”, Somateio „Elliniko Diktyo – Filoi tis Fisis”, Somateio „Syllogos Prostatias kai Perithalpsis Agias Zonis – SPPAZ” / Ypourgos Perivallontos kai Energeias, Ypourgos Oikonomikon, Ypourgos Tourismou, Ypourgos Naftilias kai Nisiotikis Politikis

(Sprawa C-280/18)

(2018/C 231/19)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Symvoulío tis Epikrateias

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Alain Flausch, Andrea Bosco, Estienne Roger Jean Pierre Albrespy, Somateio „Syndesmos Iiton”, Somateio „Elliniko Diktyo – Filoi tis Fisis”, Somateio „Syllogos Prostatias kai Perithalpsis Agias Zonis – SPPAZ”

Pozwani: Ypourgos Perivallontos kai Energeias, Ypourgos Oikonomikon, Ypourgos Tourismou, Ypourgos Naftilias kai Nisiotikis Politikis

Interwenant: 105 Anonymi Touristiki kai Techniki Etaireia Ekmatallefsis Akiniton

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 i 11 dyrektywy 2011/92/WE⁽¹⁾, interpretowane w związku z postanowieniami art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, można interpretować w ten sposób, że są one zgodne z przepisami prawa krajowego, opisanymi w pkt 8, 9 i 10 [postanowienia odsyłającego], zgodnie z którymi procedury poprzedzające wydanie decyzji o zatwierdzeniu wymogów środowiskowych dla robót i działalności mających znaczący wpływ na środowisko (publikacja ocen oddziaływania na środowisko, informowanie i udział społeczeństwa w konsultacjach) są wszczynane i prowadzone przede wszystkim przez organ administracyjny o najszerszych uprawnieniach na szczeblu regionu, a nie przez zainteresowaną gminę?

- 2) Czy art. 6 i 11 dyrektywy 2011/92/WE, interpretowane w związku z postanowieniami art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, można interpretować w ten sposób, że są one zgodne z krajowym porządkiem prawnym, opisanym w wyżej wymienionych punktach, zgodnie z którym ostateczna publikacja decyzji o zatwierdzeniu wymogów środowiskowych dla obiektów i działalności mających znaczący wpływ na środowisko wraz z publikacją tych decyzji na właściwej stronie internetowej stanowi domniemanie pełnej wiedzy każdego zainteresowanego w celu wniesienia przed sądem środka prawnego, o którym mowa w obowiązujących przepisach (wniesienie do rady stanu skargi o stwierdzenie nieważności) w terminie sześćdziesięciu (60) dni, z uwzględnieniem przepisów ustawowych dotyczących publikacji ocen oddziaływania na środowisko, informowania i udziału społeczeństwa w postępowaniach w sprawie zatwierdzenia wymogów środowiskowych dotyczących spornych robót i działalności, zgodnie z którymi to przepisami najważniejszym organem w tych procedurach jest organ administracyjny o najszerszych uprawnieniach na szczeblu regionu, a nie zainteresowana gmina?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U. 2012, L 26, s. 1).

**Odwołanie od postanowienia Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 21 marca 2018 r. w sprawie T-361/17, Eco-Bat Technologies Ltd, Berzelius Metall GmbH, Société traitements chimiques des métaux/
Komisja Europejska, wniesione w dniu 11 maja 2018 r. przez Eco-Bat Technologies Ltd, Berzelius Metall GmbH, Société traitements chimiques des métaux**

(Sprawa C-312/18 P)

(2018/C 231/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Eco-Bat Technologies Ltd, Berzelius Metall GmbH, Société traitements chimiques des métaux (przedstawiciele: M. Brealey, QC, I. Vandenborre, advocaat, S. Dionnet, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie postanowienia Sądu (ósma izba) z dnia 21 marca 2018 r., T-361/17, Eco-Bat Technologies i in./Komisja;
- stwierdzenie, że skarga wnoszących odwołanie zarejestrowana w sprawie T-361/17 jest dopuszczalna;
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd celem uchylenia lub obniżenia grzywny nałożonej przez Komisję w decyzji początkowej, zmienionej decyzją korygującą;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd naruszył prawo przy określeniu daty odniesienia, gdy oparł się na niekompletnej decyzji początkowej zamiast oprzeć się na pełnej wersji decyzji końcowej, która jest poprawna i kompletna pod każdym względem (zwłaszcza w tych kwestiach, które są przedmiotem odwołania). W ten sposób Sąd naruszył podstawowe prawa wnoszących odwołanie (w szczególności ich prawo do obrony). Każdy ma prawo do dysponowania pełnym terminem na wniesienie skargi biegnącym od dnia istotnej zmiany decyzji. Sąd dokonał też nieprawidłowej wykładni spoczywającego na Komisji obowiązku przedstawienia uzasadnienia oraz zasady dobrej administracji, przyjmując, że wnoszące odwołanie powinny być oprzeć się na pewnych założeniach, aby w pełni zrozumieć, w jaki sposób Komisja obliczyła kwotę grzywny.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Bayer CropScience i in./Komisja

(Sprawy T-429/13 i T-451/13) ⁽¹⁾

[Środki ochrony roślin — Substancje czynne klotianidyna, tiametoksam i imidachlopyryd — Przegląd zatwierdzenia — Artykuł 21 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 — Zakaz stosowania i sprzedaży nasion zaprawionych środkami ochrony roślin zawierającymi dane substancje czynne — Artykuł 49 ust. 2 rozporządzenia nr 1107/2009 — Zasada ostrożności — Proporcjonalność — Prawo do bycia wysłuchanym — Odpowiedzialność pozaumowna]

(2018/C 231/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca w sprawie T-429/13: Bayer CropScience AG (Monheim am Rhein, Niemcy) (przedstawiciele: adwokat K. Nordlander i P. Harrison, solicitor)

Strona skarżąca w sprawie T-451/13: Syngenta Crop Protection AG (Bazylea, Szwajcaria) i 15 pozostałych skarżących, których nazwy wskazano w załączniku do wyroku (przedstawiciele: początkowo adwokaci D. Waelbroek, I. Antypas i D. Slater, solicitor, następnie D. Waelbroek i I. Antypas)

Strona pozwana w sprawach T-429/13 i T-451/13: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą w sprawie T-429/13 i stronę skarżącą w sprawie T-451/13: Association générale des producteurs de maïs et autres céréales cultivées de la sous-famille des panicoidées (AGPM) (Montardon, Francja) (przedstawiciele: adwokaci L. Verdier i B. Trouvé), The National Farmers' Union (NFU) (Stoneleigh, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: H. Mercer, QC, i N. Winter, solicitor), Association européenne pour la protection des cultures (ECPA) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: D. Abrahams, barrister, adwokaci I. de Seze i É. Mullier), Rapool Ring GmbH Qualitätsraps deutscher Züchter (Isernhagen, Niemcy) (przedstawiciele: początkowo C. Stallberg i U. Reese, następnie adwokaci U. Reese i J. Szemjonneck), European Seed Association (ESA) (Bruksela) (przedstawiciele: początkowo P. de Jong, P. Vlaemminck i B. Van Vooren, następnie adwokaci P. de Jong, K. Claeýé i E. Bertolotto), Agricultural Industries Confederation Ltd (Peterborough, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: początkowo adwokaci P. de Jong, P. Vlaemminck i B. Van Vooren, następnie adwokaci P. de Jong, K. Claeýé i E. Bertolotto)

Interwenienci popierający stronę pozwaną w sprawach T-429/13 i T-451/13: Królestwo Szwecji (przedstawiciele: A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, E. Karlsson, L. Swedenborg i C. Hagerman, pełnomocnicy), Union nationale de l'apiculture française (UNAF) (Paryż, Francja) (przedstawiciele w sprawie T-429/13: adwokaci B. Fau i J.F. Funke i w sprawie T-451/13: B. Fau), Deutscher Berufs- und Erwerbssimkerbund eV (Soltau, Niemcy), Österreichischer Erwerbssimkerbund (Großbebersdorf, Austria) (przedstawiciele: adwokaci A. Willand i B. Tschida), Pesticide Action Network Europe (PAN Europe) (Bruksela), Bee Life European Beekeeping Coordination (Bee Life) (Louvain-la-Neuve, Belgia), Buglife – The Invertebrate Conservation Trust (Peterborough) (przedstawiciel: adwokat B. Kloostra), Stichting Greenpeace Council (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat B. Kloostra)

Przedmiot

Po pierwsze, oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 485/2013 z dnia 24 maja 2013 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do warunków zatwierdzania substancji czynnych: klotianidyna, tiametoksam i imidachlopyryd oraz zabraniającego stosowania i sprzedaży nasion zaprawionych środkami ochrony roślin zawierającymi te substancje czynne (Dz.U. 2013, L 139, s. 12), i, po drugie, w sprawie T-451/13, oparte na art. 268 TFUE żądanie naprawienia szkody, jaką miały ponieść skarżące.

Sentencja

1) Sprawy T-429/13 i T-451/13 zostają połączone w celu wydania wyroku kończącego postępowanie w sprawie.

2) Skargi zostają oddalone.

- 3) Bayer CropScience AG, Syngenta Crop Protection AG i pozostałe skarżące, których nazwy wskazano w załączniku do wyroku, pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, Union nationale de l'apiculture française (UNAF), Deutscher Berufs- und Erwerbsimkerbund eV i Österreichischer Erwerbsimkerbund.
- 4) Królestwo Szwecji pokrywa własne koszty.
- 5) Association générale des producteurs de maïs et autres céréales cultivées de la sous-famille des panicoidées (AGPM), The National Farmers' Union (NFU), Association européenne pour la protection des cultures (ECPA), Rapool-Ring GmbH Qualitätsraps deutscher Züchter, European Seed Association (ESA), Agricultural Industries Confederation Ltd, Pesticide Action Network Europe (PAN Europe), Bee Life European Beekeeping Coordination (Bee Life), Buglife – The Invertebrate Conservation Trust i Stichting Greenpeace Council pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 325 z 9.11.2013.

Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – BASF Agro i in./Komisja

(Sprawa T-584/13) ⁽¹⁾

[Środki ochrony roślin — Substancja czynna o nazwie fipronil — Przegląd zatwierdzenia — Artykuł 21 rozporządzenia (WE) nr 1107/2009 — Zakaz stosowania i sprzedaży nasion zaprawionych środkami ochrony roślin zawierającymi daną substancję czynną — Artykuł 49 ust. 2 rozporządzenia nr 1107/2009 — Zasada ostrożności — Ocena skutków]

(2018/C 231/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BASF Agro BV (Arnhem, Niemcy) oraz 6 pozostałych skarżących, których nazwy wskazano w załączniku do wyroku (przedstawiciele: adwokaci J.P. Montfort i M. Peristeraki)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Ondrůšek i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Interwienienci popierający stronę skarżącą: Association européenne pour la protection des cultures (ECPA) (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci I. de Seze, É. Mullier, i D. Abrahams, barrister), European Seed Association (ESA) (Bruksela) (przedstawiciele: początkowo adwokaci P. de Jong, P. Vlaeminck i B. Van Vooren, następnie adwokaci P. de Jong, K. Claeys i E. Bertolotto)

Interwienienci popierający stronę pozwaną: Deutscher Berufs- und Erwerbsimkerbund eV (Soltau, Niemcy), Österreichischer Erwerbsimkerbund (Großbebersdorf, Austria), Österreichischer Imkerbund (ÖIB) (Wiedeń, Austria) (przedstawiciele: adwokaci A. Willand i B. Tschida)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 781/2013 z dnia 14 sierpnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do warunków zatwierdzenia substancji czynnej fipronil oraz zabraniającego stosowania i sprzedaży nasion zaprawionych środkami ochrony roślin zawierającymi tę substancję czynną (Dz.U. 2013, L 219, s. 22).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność art. 1, 3 i 4 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 781/2013 z dnia 14 sierpnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 540/2011 w odniesieniu do warunków zatwierdzenia substancji czynnej fipronil oraz zabraniającego stosowania i sprzedaży nasion zaprawionych środkami ochrony roślin zawierającymi tę substancję czynną.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty, koszty poniesione przez BASF Agro BV i pozostałe skarżące, których nazwy wskazano w załączniku, oraz koszty poniesione przez Association européenne pour la protection des cultures (ECPA) i European Seed Association (ESA).
- 4) Deutscher Berufs- und Erwerbsimkerbund eV, Österreichischer Erwerbsimkerbund i Österreichischer Imkerbund (ÖIB) pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 9 z 11.1.2014.

Wyrok Sądu z dnia 8 maja 2018 r. – Esso Raffinage/ECHA

(Sprawa T-283/15) ⁽¹⁾

[REACH — Ocena dokumentacji — Kontrola zgodności dokumentów rejestracyjnych z przepisami — Sprawdzenie przedłożonych informacji i działania podejmowane po dokonaniu oceny dokumentacji — Oświadczenie o braku zgodności z przepisami — Właściwość Sądu — Skarga o stwierdzenie nieważności — Akt zaskarżalny — Bezpośrednie i indywidualne oddziaływanie — Dopuszczalność — Podstawa prawna — Artykuły 41, 42 i 126 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006]

(2018/C 231/23)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Esso Raffinage (Courbevoie, Francja) (przedstawiciel: M. Navin-Jones, solicitor)

Strona pozwana: Europejska Agencja Chemikaliów (ECHA) (przedstawiciele: C. Jacquet, C. Schultheiss, W. Broere i M. Heikkilä, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciel: T. Henze, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: D. Colas i J. Traband, pełnomocnicy) oraz Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: M. de Ree, M. Bulterman i M. Noort, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności pisma ECHA z dnia 1 kwietnia 2015 r. skierowanego do francuskiego ministerstwa ekologii, zrównoważonego rozwoju, transportu i mieszkalnictwa, zatytułowanego „Oświadczenie o braku zgodności z przepisami w następstwie decyzji w sprawie oceny dokumentacji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006”.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność pisma Europejskiej Agencji Chemikaliów (ECHA) z dnia 1 kwietnia 2015 r. skierowanego do francuskiego ministerstwa ekologii, zrównoważonego rozwoju, transportu i mieszkalnictwa, zatytułowanego „Oświadczenie o braku zgodności z przepisami w następstwie decyzji w sprawie oceny dokumentacji na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1907/2006”, w tym załącznika do niego.

- 2) *Esso Raffinage* i *ECHA* pokrywają własne koszty.
- 3) *Republika Federalna Niemiec*, *Republika Francuska* i *Królestwo Niderlandów* pokrywają własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 320 z 28.9.2015.

Wyrok Sądu z dnia 17 maja 2018 r. – Litwa/Komisja

(Sprawa T-205/16) ⁽¹⁾

(Fundusz spójności — Wydatki wyłączone z finansowania — Pomoc techniczna dla zarządzania Funduszem Spójności na Litwie — Podatek VAT — Artykuł 11 ust. 1 i 3 rozporządzenia (WE) nr 16/2003 — Zmniejszenie pomocy finansowej)

(2018/C 231/24)

Język postępowania: litewski

Strony

Strona skarżąca: Republika Litewska (przedstawiciele: D. Kriauciūnas, R. Krasuckaitė i D. Stepanienė, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: B.-R. Killmann i J. Jokubauskaitė, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparte na art. 263 TFUE żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2016) 969 final z dnia 23 lutego 2016 r., dotyczącej zmniejszenia pomocy z Funduszu Spójności dla realizowanego na Litwie projektu pod tytułem „Pomoc techniczna dla zarządzania Funduszem Spójności w Republice Litewskiej” w zakresie, w jakim przewidziano w niej zmniejszenie pomocy w kwocie 137 864,61 EUR odpowiadającej wydatkom związanych z VAT.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważności decyzji Komisji C(2016) 969 z dnia 23 lutego 2016 r., dotyczącej zmniejszenia pomocy z Funduszu Spójności dla realizowanego na Litwie projektu pod tytułem „Pomoc techniczna dla zarządzania Funduszem Spójności w Republice Litewskiej” w zakresie, w jakim przewidziano w niej zmniejszenie pomocy w kwocie 137 864,61 EUR odpowiadającej wydatkom związanych z VAT.
- 2) Komisja Europejska pokrywa własne koszty jak również te poniesione przez Republikę Litewską.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 11.7.2016

Wyrok Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Troszczyński / Parlament

(Sprawa T-626/16) ⁽¹⁾

(Przepisy dotyczące zwrotu kosztów i diet posłów do Parlamentu Europejskiego — Dodatek na zatrudnienie asystentów parlamentarnych — Zwrot niesłusznie wypłaconych kwot — Kompetencje sekretarza generalnego — Electa una via — Prawo do obrony — Ciężar dowodu — Obowiązek uzasadnienia — Prawa polityczne — Równość traktowania — Nadużycie władzy — Niezależność posłów — Błąd dotyczący okoliczności faktycznych — Proporcjonalność)

(2018/C 231/25)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Mylène Troszczyński (Noyon, Francja) (przedstawiciele: początkowo adwokat M. Ceccaldi, następnie adwokat F. Wagner)

Strona pozwana: Parlament Europejski (przedstawiciele: G. Corstens i S. Seyr, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i zmierzające do stwierdzenia nieważności decyzji sekretarza generalnego Parlamentu z dnia 23 czerwca 2016 r. w sprawie odzyskania od skarżącej kwoty 56 554 EUR niesłusznie wypłaconej z tytułu zatrudnienia asystentów parlamentarnych oraz związanej z tą decyzją noty obciążeniowej.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Mylène Troszczynski pokrywa własne koszty i zostaje obciążona kosztami poniesionymi przez Parlament Europejski, włącznie z kosztami postępowania w sprawie środków tymczasowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 383 z 17.10.2016.

Wyrok Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Wirecard / EUIPO (mycard2go)

(Sprawa T-675/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego mycard2go —
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1
lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/
1001] — Obowiązek uzasadnienia — Artykuł 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009 (obecnie
art. 94 zdanie pierwsze rozporządzenia 2017/1001)}

(2018/C 231/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wirecard AG (Aschheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Bayer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 lipca 2016 r. (sprawa R 280/2016-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia słownego mycard2go jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) z dnia 21 lipca 2016 r. (sprawa R 280/2016-4).
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) EUIPO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez skarżącą, w tym niezbędne koszty poniesione w związku z postępowaniem odwoławczym przed tym urzędem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 410 z 7.11.2016.

Wyrok Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Wirecard/ EUIPO (mycard2go)(Sprawa T-676/16) ⁽¹⁾

**{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego mycard2go —
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1
lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/
1001]}**

(2018/C 231/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wirecard AG (Aschheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Bayer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 lipca 2016 r. (sprawa R 280/2016-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego mycard2go jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Wirecard AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 410 z 7.11.2016.

Wyrok Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Deutsche Lufthansa/Komisja(Sprawa T-712/16) ⁽¹⁾

**(Konkurencja — Koncentracje — Rynek transportu lotniczego — Decyzja uznająca koncentrację za
zgodną z rynkiem wewnętrznym z zastrzeżeniem wypełnienia pewnych zobowiązań — Wniosek
o zwolnienie z części zobowiązań — Proporcjonalność — Uzasadnione oczekiwania — Zasada dobrej
administracji — Nadużycie władzy)**

(2018/C 231/28)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG (Kolonia, Niemcy) (przedstawiciele: S. Völcker, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Biolan, H. Leupold i I. Zaloguín, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE i mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2016) 4964 final z dnia 25 lipca 2016 r. oddalającej wniosek skarżącej dotyczący zwolnienia z pewnych zobowiązań, które uzyskały moc wiążącą na podstawie decyzji Komisji z dnia 4 lipca 2005 r. zatwierdzającej koncentrację w sprawie COMP/M.3770 – Lufthansa/Swiss.

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2016) 4964 final z dnia 25 lipca 2016 r. oddalającej wniosek Deutsche Lufthansa AG dotyczący uchylecia pewnych zobowiązań, które uzyskały moc wiążącą na podstawie decyzji Komisji z dnia 4 lipca 2005 r. zatwierdzającej koncentrację w sprawie COMP/M.3770 – Lufthansa/Swiss w części, w jakiej dotyczy ona trasy Zurych-Sztokholm.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Każda ze stron pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 462 z 12.12.2016.

Wyrok Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Netflix International i Netflix / Komisja
(Sprawa T-818/16) ⁽¹⁾

(Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — Planowana przez Niemcy pomoc na rzecz wsparcia produkcji i dystrybucji filmów — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Brak indywidualnego oddziaływania — Akt regulacyjny wymagający przyjęcia środków wykonawczych — Niedopuszczalność)

(2018/C 231/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Netflix International BV (Amsterdam, Niderlandy) i Netflix, Inc. (Los Gatos, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci C. Alberdingk Thijm, S. van Schaik, S. van Velze i E. H. Janssen)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Samnadda, G. Braun i B. Stromsky, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie oparte na art. 263 TFUE, mające na celu stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2016/2042 z dnia 1 września 2016 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.38418 – 2014/C (ex 2014/N), którą Niemcy zamierzają wdrożyć na rzecz wsparcia produkcji i dystrybucji filmów (Dz.U., 2016 r., L 314, s. 63).

Sentencja

- 1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.
- 2) Postępowanie w sprawie złożonych przez Republikę Federalną Niemiec, Republikę Francuską, Królestwo Niderlandów i Filmförderungsanstalt wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta zostaje umorzona.
- 3) Netflix International BV i Netflix, Inc. pokrywają własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską, z wyjątkiem kosztów dotyczących wniosków o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów

- 4) Netflix International, Netflix, Komisja, Republika Federalna Niemiec, Republika Francuska, Królestwo Niderlandów i Filmförderungsanstalt pokrywają swoje własne koszty związane z wnioskami o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta.

⁽¹⁾ Dz.U. C 30 z 30.1.2017.

Wyrok Sądu z dnia 15 maja 2018 r. – Wirecard/ EUIPO (mycard2go)

(Sprawa T-860/16) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego mycard2go —
Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1
lit. b) i c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia (UE) 2017/
1001]}

(2018/C 231/30)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Wirecard AG (Aschheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Bayer)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Hanf, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 października 2016 r. (sprawa R 281/2016-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia graficznego mycard2go jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Wirecard AG zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 38 z 6.2.2017.

Wyrok Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Barnett/EKES

(Sprawa T-23/17) ⁽¹⁾

(Służba publiczna — Urzędnicy — Emerytura — Przejście na wcześniejszą emeryturę bez obniżenia praw
do emerytury — Norma ustanowiona dawniej w art. 9 ust. 2 załącznika VIII do regulaminu
pracowniczego — Interes służby — Wykonanie wyroku stwierdzającego nieważność wydanego przez Sąd
do spraw Służby Publicznej — Odpowiedzialność)

(2018/C 231/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Inge Barnett (Roskilde, Dania) (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny (EKES) (przedstawiciele: M. Pascua Mateo, K. Gambino, X. Chamodraka, A. Carvajal i L. Camarena Januzec, pełnomocnicy, wspierani przez adwokatów M. Troncosa Ferrera i F.M. Hislaire'a)

Przedmiot

Skarga na podstawie art. 270 TFUE zmierzająca tytułem głównym do stwierdzenia nieważności decyzji odmownej EKES z dnia 21 marca 2016 r., wydanej w wykonaniu wyroku z dnia 22 września 2015 r., Barnett/EKES (F-20/14, EU:F:2015:107), dotyczącej zezwolenia skarżącej przejścia na wcześniejszą emeryturę bez obniżenia praw do emerytury a tytułem ewentualnym do uzyskania naprawienia szkody, jaką w swej ocenie poniosła.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Inge Barnett zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 104 z 3.4.2017.

Wyrok Sądu z dnia 16 maja 2018 r. – Triggerball / EUIPO (Kształt piłki z licznymi kantami)

(Sprawa T-387/17) ⁽¹⁾

{Znak towarowy Unii Europejskiej — Zgłoszenie trójwymiarowego unijnego znaku towarowego — Kształt piłki z licznymi kantami — Bezwzględna podstawa odmowy rejestracji — Charakter opisowy — Artykuł 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 [obecnie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) 2017/1001]}

(2018/C 231/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Triggerball GmbH (Baiern-Piusheim, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci H. Emrich)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Walicka, pełnomocnik)

Przedmiot

Skarga na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 20 kwietnia 2017 r. (sprawa R 376/2017-4) dotyczącą rejestracji oznaczenia trójwymiarowego tworzonego przez kształt piłki z licznymi kantami jako unijnego znaku towarowego.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Triggerball GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 256 z 7.8.2017.

Skarga wniesiona w dniu 16 marca 2018 r. – SCF Terminal (Cyprus) i S H B / Rada i in.

(Sprawa T-199/18)

(2018/C 231/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: SCF Terminal (Cyprus) LTD (Limassol, Cypr) i S H B, Inc. (Monrovia, Liberia) (przedstawiciele: adwokaci P. Tridimas, Barrister, K. Kakoulli, P. Panayides i C. Pericleous)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska, Europejski Bank Centralny, Eurogrupa i Unia Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od pozwanych na rzecz skarżących kwot wskazanych w załączonym do niniejszej skargi wykazie, powiększonych o odsetki naliczane od dnia 26 marca 2013 r. do dnia wydania wyroku przez Sąd, oraz
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Tytułem ewentualnym strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Unia Europejska lub pozwane instytucje ponoszą odpowiedzialność pozaumowną;
- określenie procedury celem ustalenia możliwej do pokrycia straty rzeczywiście poniesionej przez skarżących, oraz
- obciążenie pozwanych kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty, które co do zasady są identyczne z zarzutami podniesionymi w sprawie T-197/18, *JV Voscf i in./ Rada i in.*

Skarga wniesiona w dniu 6 kwietnia 2018 r. – Czarnecki/Parlament

(Sprawa T-230/18)

(2018/C 231/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Ryszard Czarnecki (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat M. Casado García-Hirschfeld)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lutego 2018 r.;
- obciążenie strony pozwanej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady domniemania niewinności, prawa do obrony i zasady równości broni oraz naruszenia zasady dobrej administracji, zasady proporcjonalności oraz wolności słowa.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie, zasady „*fumus persecutionis*” oraz nadużycia władzy.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 12 kwietnia 2018 r. – Netflix International i Netflix/ Komisja

(Sprawa T-238/18)

(2018/C 231/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Netflix International BV (Amsterdam, Niderlandy) i Netflix, Inc. (Los Gatos, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: E. Batchelor, Solicitor, N. Niejahr, B. Hoorelbeke i A. Patsa, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 8 listopada 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.48950 (2017/N) dotyczącej przedłużenia zgłoszonego przez Francję programu wsparcia digitalizacji dzieł należących do dziedzictwa kinematograficznego;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.48907 (2017/N) dotyczącej przedłużenia zgłoszonego przez Francję programu automatycznego wsparcia dla dzieł audiowizualnych (filmy fabularne i autorskie filmy dokumentalne);
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 20 listopada 2017 r. w sprawie pomocy państwa SA.48699 (2017/N) zgłoszonego przez Francję programu automatycznego wsparcia produkcji dzieł kinematograficznych, oraz
- obciążenie Komisji własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez Netflix w ramach niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą jeden zarzut.

Twierdzą one, że Komisja naruszyła art. 108 ust. 3 TFUE ze względu na to, że, analizując zgłoszone przez Francję i będące przedmiotem kwestionowanych decyzji systemy pomocy, nie wszczęła ona przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE formalnego postępowania wyjaśniającego. Instytucja ta miała obowiązek wszcząć to postępowanie ze względu na poważne trudności, jakie napotkała przy analizie zgodności poszczególnych systemów pomocy z rynkiem wewnętrznym. Nie wszczynając formalnego postępowania wyjaśniającego Komisja miała naruszyć uprawnienia proceduralne przysługujące skarżącym zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE.

Zdaniem skarżących o tym, że Komisja napotkała poważne trudności, świadczą:

- okoliczności i czas trwania wstępnego badania poprzedzającego przyjęcie zaskarżonych decyzji oraz

- ich treść, w szczególności w zakresie, w jakim dotyczy ona mechanizmów finansowania systemów pomocy państwa i zgodności tych systemów z innymi przepisami prawa Unii niż te dotyczące pomocy państwa.

Skarga wniesiona w dniu 17 kwietnia 2018 r. – SKS Import Export/Komisja

(Sprawa T-239/18)

(2018/C 231/36)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société Kammama Saber (S.K.S) Import Export (Sousse Jawhara, Tunezja) (przedstawiciel: H. Chelly, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że skarga jest dopuszczalna i zasadna;

i w konsekwencji:

- stwierdzenie nieważności części rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/212 z dnia 13 grudnia 2017 r. w odniesieniu do włączenia Tunezji do wykazu państw trzecich, których systemy AML/CFT mają, zgodnie z jej oświadczeniem, strategiczne braki;
- obciążenie Komisji wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku kompetencji Komisji i naruszenia istotnych wymogów proceduralnych, ponieważ Komisja przekroczyła swoje uprawnienia w świetle Układu stowarzyszeniowego między Tunezją a Unią Europejską, zgodnie z którym Komisja powinna była przedłożyć kwestię Radzie Stowarzyszenia, aby ta ostatnia podjęła się rozstrzygnięcia sporu lub, ewentualnie, aby pozwoliła stronom na wdrożenie środków niezbędnych do ochrony ich interesów.
2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w ocenie w odniesieniu do, po pierwsze, ewaluacji Tunezji przyjętej przez Unię Europejską, a po drugie, ewaluacji Tunezji przyjętej przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy. Skarżąca uważa w tym względzie, że Komisja nie podjęła odpowiednich środków w celu kontroli zwiększonego ryzyka wynikającego z zaskarżonego rozporządzenia delegowanego dla procesu rozwoju gospodarczego.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia traktatów Unii Europejskiej, w szczególności art. 216 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którym umowy międzynarodowe wiążą instytucje.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2018 r. – Bruno / Komisja

(Sprawa T-241/18)

(2018/C 231/37)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Luigi Bruno (Woluw -Saint-Pierre, Belgia) (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

orzeczenie, że,

- stwierdza się nieważność decyzji organu upoważnionego do zawierania umów z dnia 4 lipca 2017 r.;
- W razie potrzeby, stwierdza się nieważność wyraźnej decyzji oddalającej zażalenie z dnia 18 stycznia 2018 r.;
- Strona pozwana zostaje obciążona kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący popełnienia przez Komisję naruszenia prawa przy stosowaniu art. 11 ust. 1 i art. 12 ust. 1 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, w zakresie, w jakim w swojej decyzji Komisja oddaliła wniosek skarżącego o przyznanie mu odprawy określonej w art. 12 ust. 2 tego załącznika, a zastosowała wobec niego ograniczenie w postaci zastosowania art. 11 ust. 1 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, który nie miał jednak do niego zastosowania.
2. Zarzut drugi, dotyczący zarzutu niezgodności z prawem, ze względu na to, że ww. przepisy regulaminu pracowniczego naruszają zasadę równego traktowania i niedyskryminacji z uwagi na lukę prawną.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2018 r. – VV / Komisja

(Sprawa T-242/18)

(2018/C 231/38)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: VV (przedstawiciel: F. Moyse, avocat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 19 czerwca 2017 r. oraz, w razie konieczności, aktu oddalającego zażalenie skarżącego z dnia 18 stycznia 2018 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze strona skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności decyzji komisji konkursowej wydanej w ramach konkursu otwartego EPSO/AD/322/16 – Administratorzy w dziedzinie audytu (AD 5/AD 7) (Dz.U. 2016, C 171A, s. 1), o niedopuszczeniu jej do wspomnianego konkursu, ponieważ nie udowodniła ona, że posiada dyplom uniwersytecki potwierdzający ukończenie studiów wyższych trwających co najmniej trzy lata, w dziedzinach wskazanych w ogłoszeniu o wspomnianym konkursie.

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący niewystarczającego charakteru uzasadnienia zaskarżonej decyzji.

2. Zarzut drugi, dotyczący błędów w ocenie popełnionych przez komisję konkursową przy ocenie informacji zawartych w formularzu zgłoszenia strony skarżącej. Komisja konkursowa postąpiła wbrew ogłoszeniu o konkursie stwierdzając, że strona skarżąca nie posiada poziomu wykształcenia odpowiadającego ukończonym studiom wyższym trwającym co najmniej 3 lata, potwierdzonego dyplomem ukończenia studiów, koniecznego do tego, by zostać dopuszczonym do konkursu.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2018 r. – VW/Komisja

(Sprawa T-243/18)

(2018/C 231/39)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: VW (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 26 czerwca 2017 r.;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności wyraźnej decyzji oddalającej zażalenie z dnia 19 stycznia 2018 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, podniesiony tytułem głównym, dotyczący niezgodności z prawem art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, ponieważ narusza on zasadę równego traktowania, o której mowa w art. 20 karty praw podstawowych i w art. 52 tej karty.
2. Zarzut drugi, podniesiony alternatywnie w przypadku, gdyby strona skarżąca nie mogła skorzystać z art. 20 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, dotyczący naruszenia prawa przez pozwaną instytucję w zakresie wykładni art. 27 załącznika VIII do regulaminu pracowniczego, a w dalszej kolejności, przy założeniu, że nie doszło do naruszenia prawa, dotyczący naruszenia zasady równego traktowania, w tym w szczególności art. 20 karty praw podstawowych i naruszenia zasady proporcjonalności zapisanej w art. 52 karty.

Skarga wniesiona w dniu 20 kwietnia 2018 r. – Synergy Hellas / Komisja

(Sprawa T-244/18)

(2018/C 231/40)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: d.d. Synergy Hellas Anonymi Emporiki Etaireia Parochis Ypiresion Pliroforikis (Ateny, Grecja)
(przedstawiciel: adwokat K. Damis)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi za dopuszczalną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2018) 1115 final z dnia 19 lutego 2018 r. dotyczącej odzyskania kwoty 76 282,08 EUR, wraz z odsetkami, od „d.d.Synergy HELLAS ANONYMI EMPORIKI ETAIREIA PAROCHIS YPIRESION PLIROFORIKIS”;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 85 rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) 2345/2002 ⁽¹⁾:
 - Sprzeczna z przepisami tego artykułu jest odmowa uwzględnienia przez Komisję uzasadnionego wniosku o przyznanie dodatkowego terminu na spłatę, mimo że zostało już spłaconych 73 % kapitału, wraz z wszystkimi odsetkami, i choć została ustanowiona osobista gwarancja żądana przez Komisję w odniesieniu do całej należnej pierwotnie kwoty powiększonej o odsetki;
 - argumentacja Komisji dotycząca materialnej legalności zaskarżonej aktu jest bezzasadna;
 - Komisja uchybiła ciężącemu na niej obowiązкови uzasadnienia zaskarżonej decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia lub przekroczenia granic uprawnień dyskrejonalnych oraz naruszenia zasady „dobrej administracji”
 - Komisja przekroczyła granice przysługujących jej uprawnień dyskrejonalnych poprzez wydanie zaskarżonej decyzji bez uwzględnienia danych faktycznych przedłożonych jej przez skarżącą i poprzez przyjęcie rozwiązań mogących prowadzić do likwidacji skarżącej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności
 - Zaskarżona decyzja nie stanowi środka koniecznego do osiągnięcia zamierzonego celu, gdyż skarżąca nadal dokonuje płatności oraz z tego względu, że decyzja nakłada na skarżącą nadmierne obciążenie, które zagraża samemu jej istnieniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002, L 357, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2018 r. – RATP / Komisja

(Sprawa T-250/18)

(2018/C 231/41)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Régie autonome des transports parisiens (RATP) (Paryż, Francja) (przedstawiciele: E. Morgan de Rivery, P. Delelis i C. Lavin, avocats)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

- strona skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 marca 2018 r. o udzieleniu częściowego dostępu do dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania w całości.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i art. 7 Karty praw podstawowych oraz art. 339 TFUE.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.

Skarga wniesiona w dniu 23 kwietnia 2018 r. – US / EBC

(Sprawa T-255/18)

(2018/C 231/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: US (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Blot)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności niniejszej skargi;
- a w konsekwencji:
- stwierdzenie nieważności decyzji o braku przekształcenia umowy skarżącego z dnia 13 czerwca 2017 r.;
 - stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 11 października 2017 r. w sprawie odmowy ponownego rozpatrzenia sprawy skarżącego przez administrację („administrative review”) z dnia 11 sierpnia 2017 r.;
 - stwierdzenie nieważności decyzji EBC z dnia 13 lutego 2018 r., doręczonej skarżącemu tego samego dnia, oddalającej zażalenie („grievance procedure”), złożone z dnia 7 grudnia 2017 r.;

- przyznanie odszkodowania za poniesione szkody;
- obciążenie pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący zarzutu niezgodności z prawem polityki przekształcenia umów, ponieważ narusza ona art. 10(c) warunków zatrudnienia personelu i art. 2.0 regulaminu pracowniczego oraz została przyjęta z naruszeniem hierarchii norm prawnych.
2. Zarzut drugi, dotyczący zarzutu niezgodności z prawem, ze względu na to, że art. 10(c) warunków zatrudnienia i art. 2.0 regulaminu pracowniczego naruszają dyrektywę 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącą Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC, a także motyw 6 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC.
3. Zarzut trzeci, dotyczący zarzutu niezgodności z prawem wytycznych w sprawie Annual Salary and Bonus Review (ASBR), ponieważ naruszają one obowiązek uzasadnienia i zasadę pewności prawa.
4. Zarzut czwarty, dotyczący oczywistych błędów w ocenie oraz naruszenia obowiązku uzasadnienia w odniesieniu, po pierwsze, stopni wynagrodzenia przyznanych skarżącemu, po drugie, jego „ustawicznego rozwoju”, a po trzecie, utrzymania potrzeb firmy („business needs”) w zakresie wiedzy, umiejętności i specyficznych kompetencji skarżącego.

Skarga wniesiona w dniu 24 kwietnia 2018 r. – Arezzo Indústria e Comércio/EUIPO (SCHUTZ)

(Sprawa T-256/18)

(2018/C 231/43)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Arezzo Indústria e Comércio SA (Belo Horizonte, Brazylia) (przedstawiciele: adwokaci A. Sebastião i J. Pimenta)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „SCHUTZ” – zgłoszenie nr 15 723 265

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 lutego 2018 r. w sprawie R 661/2017-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. a) i b) i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2018 r. – Roxtec / EUIPO – Wallmax (Przedstawienie czarnego kwadratu zawierającego siedem niebieskich koncentrycznych kręgów)**(Sprawa T-261/18)**

(2018/C 231/44)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Roxtec AB (Karlskrona, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci J. Olsson i J. Adamsson)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Wallmax Srl (Mediolan, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy przedstawiający czarny kwadrat zawierający siedem niebieskich koncentrycznych kręgów – zgłoszenie nr 14 338 735

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 stycznia 2018 r. w sprawie R 940/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed EUIPO.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. e) pkt ii) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 26 kwietnia 2018 r. – Meblo Trade / EUIPO – Meblo Int (MEBLO)**(Sprawa T-263/18)**

(2018/C 231/45)

*Język skargi: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Meblo Trade d.o.o. (Zagrzeb, Chorwacja) (przedstawiciel: adwokat A. Ivanova)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Meblo Int, proizvodnja izdelkov za spanje d.o.o. (Nova Gorica, Słowenia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Meblo Int

Sporny znak towarowy: Graficzny czarno-biały unijny znak towarowy MEBLO – unijny znak towarowy nr 3 431 731

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 lutego 2018 r. w sprawie R 883/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2018 – Biernacka-Hoba/EUIPO – Formata Bogusław Hoba (Formata)

(Sprawa T-265/18)

(2018/C 231/46)

Język skargi: Polski

Strony

Strona skarżąca: Ilona Biernacka-Hoba (Aleksandrów Łódzki, Polska) (przedstawiciel: R. Rumpel, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Formata Bogusław Hoba (Aleksandrów Łódzki, Polska)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Graficzny znak towarowy Unii Europejskiej zawierający element słowny „Formata” – znak towarowy Unii Europejskiej nr 11 529 427

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 13 lutego 2018 w sprawie R 2032/2017-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za zasadną;

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części oddalającej wniosek o unieważnienie udzielonego prawa na znak „Formata” 011529427;

- zmianę zaskarżonej decyzji poprzez unieważnienie prawa na znak „Formata” 011529427;
- zmianę zaskarżonej decyzji w części dotyczącej kosztów;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Błędne stwierdzenie braku należytego wykazania wcześniejszego prawa

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2018 r. – Iceland Foods / EUIPO – Íslandsstofa (INSPIRED BY ICELAND)

(Sprawa T-267/18)

(2018/C 231/47)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Iceland Foods Ltd (Deeside, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: S. Malynicz, QC, J. Hertzog, C. Hill i J. Warner, solicitors)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Íslandsstofa (Reykjavík, Islandia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Íslandsstofa

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy INSPIRED BY ICELAND – zgłoszenie nr 14 350 094

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja wstępna Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 lutego 2018 r. w sprawie R 340/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Íslandsstofa kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 71 rozporządzenia nr 2017/1001;
 - Naruszenie istotnego wymogu proceduralnego wskazanego w art. 72 rozporządzenia nr 2017/1001 w zakresie, w jakim Izba Odwoławcza działała niezgodnie z zasadami ekonomii procesowej i sprawiedliwości, orzekając o przekazaniu sprawy w celu ponownego rozpatrzenia spornego znaku towarowego w świetle bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji, a także przesądzając o możliwości zastosowania bezwzględnych podstaw odmowy rejestracji bez wysłuchania strony skarżącej – co jest niezgodne z zasadą *audi alteram partem*.
-

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2018 r. – Sandrone / EUIPO – J. Garcia Carrion (Luciano Sandrone)

(Sprawa T-268/18)

(2018/C 231/48)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Luciano Sandrone (Barolo, Włochy) (przedstawiciel: adwokat A. Borra)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: J. Garcia Carrion, SA (Jumilla, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „Luciano Sandrone” – zgłoszenie nr 14 416 598

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 26 lutego 2018 r. w sprawie R 1207/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Brak dowodu rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego zgodnie z art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia 2017/1001.
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2018 r. – Inditex / EUIPO – Ffauf (ZARA)

(Sprawa T-269/18)

(2018/C 231/49)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Industria de Diseño Textil, SA (Inditex) (Arteixo, Hiszpania) (przedstawiciele: adwokaci G. Macías Bonilla, G. Marín Raigal i E. Armero Lavie)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Ffauf SA (Luksemburg, Luksemburg)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „ZARA” – zgłoszenie nr 8 929 952

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 2 lutego 2018 r. w sprawach połączonych R 359/2015-5 i R 409/2015-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w części dotyczącej oddalenia odwołania strony skarżącej i częściowego uwzględnienia odwołania interwenienta, odmówienia rejestracji zgłoszonego słownego unijnego znaku towarowego ZARA nr 8 929 952 dla następujących towarów i usług: klasa 29 – „owoce i warzywa konserwowane, mrożone, suszone i gotowane, galaretki, dżemy, musy owocowe, produkty mleczne, oleje i tłuszcze jadalne”; klasa 30 – „ryż, tapioka, sago, mąka i preparaty zbożowe, chleb, wyroby cukiernicze i ciastkarskie, drożdże, proszek do pieczenia, sól, musztarda, ocet, sosy (przyprawy), przyprawy korzenne, przekąski na bazie ryżu”; klasa 31 – „świeże warzywa”; klasa 32 – „świeże soki”; klasa 35 – „usługi świadczone za pośrednictwem sklepów, światowych sieci komputerowych, katalogów, poczty, telefonu, radia i telewizji oraz innych środków elektronicznych w zakresie sprzedaży detalicznej i hurtowej warzyw konserwowanych, mrożonych, suszonych i gotowanych, olei jadalnych, ryżu, mąki i preparatów zbożowych, chleba, octu, sosów (przyprawy)”; klasa 43 – „usługi restauracyjne, restauracje samoobsługowe, usługi kawiarniane”;
- obciążenie EUIPO i – w razie wstąpienia do postępowania – interwenienta (Ffauf SA) kosztami niniejszego postępowania przed Sądem.
- obciążenie strony przeciwnej, FFAUF, S.A, kosztami postępowania w sprawach połączonych R 359/2015-5 i R 409/2015-5 przed Piątą Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 15 ust. 1 oraz art. 42 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 207/2009, a także zasady 22 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 2868/95;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu z 3 maja 2018 r. – Mauritsch / INEA

(Sprawa T-271/18)

(2018/C 231/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Walter Mauritsch (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Innowacyjności i Sieci (INEA)

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności, po pierwsze, decyzji strony pozwanej z dnia 24 stycznia 2018 r. oddalającej zażalenie skarżącego z dnia 4 października 2017 r., a po drugie, jej decyzji z dnia 2 sierpnia 2017 r. oddalającej wniosek o odszkodowanie złożony przez skarżącego w dniu 10 kwietnia 2017 r.;
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania za szkodę poniesioną z winy strony pozwanej, w wysokości utraconych uprawnień do zasiłku dla bezrobotnych za okres maksymalnie trzech lat, powiększonej o odsetki według odpowiedniej stopy procentowej; oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi zarzut, że strona pozwana nie przedstawiła mu odpowiednich i jasnych informacji o jego uprawnieniach z zabezpieczenia społecznego w razie odmowy podpisania przedłużenia umowy. Skarżący twierdzi, że nie mógł wiedzieć, iż jego odmowa podpisania umowy zostanie potraktowana jako rezygnacja. Tym samym skarżący został pozbawiony informacji, a strona skarżąca naruszyła obowiązek staranności i zasadę dobrej administracji określoną w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

Skarga wniesiona w dniu 27 kwietnia 2018 r. – Julius-K9 / EUIPO – El Corte Inglés (K9 UNIT)

(Sprawa T-276/18)

(2018/C 231/51)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Julius-K9 Zrt (Szigetszentmiklós, Węgry) (przedstawiciel: G. Jambrik, adwokat)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: El Corte Inglés, SA (Madryt, Hiszpania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy K9 UNIT – zgłoszenie nr 14 590 831

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 22 lutego 2018 r. w sprawie R 1432/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Zitro IP/EUIPO (PICK & WIN MULTISLOT)

(Sprawa T-277/18)

(2018/C 231/52)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Zitro IP Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) (przedstawiciel: adwokat A. Canela Giménez)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy PICK & WIN MULTISLOT – zgłoszenie nr 16 071 946

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 marca 2018 r. w sprawie R 978/2017-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 30 kwietnia 2018 r. – Alliance Pharmaceuticals / EUIPO – AxiCorp (AXICORP ALLIANCE)

(Sprawa T-279/18)

(2018/C 231/53)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alliance Pharmaceuticals Ltd (Wiltshire, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: M. Edenborough, QC)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: AxiCorp GmbH (Friedrichsdorf/Ts, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: AxiCorp GmbH

Sporny znak towarowy: Międzynarodowa rejestracja wskazująca Unię Europejską znaku towarowego AXICORP ALLIANCE – rejestracja międzynarodowa wskazująca Unię Europejską nr 1 072 913

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 7 lutego 2018 r. w sprawie R 1473/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- alternatywnie, zmianę zaskarżonej decyzji Piątej Izby Odwoławczej poprzez stwierdzenie, że sprzeciw należy przekazać do ponownego rozpoznania przez Wydział Sprzeciwów w celu zbadania go w świetle art. 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5, a także w świetle art. 8 ust. 4;

- obciążenie EUIPO kosztami postępowania poniesionymi przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu i w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą. Alternatywnie, na wypadek gdyby AxiCorp GmbH wstąpiła do postępowania w charakterze interwenienta, nakazanie stronie pozwanej i AxiCorp GmbH solidarnego pokrycia kosztów poniesionych przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu i w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001;
- Izba Odwoławcza dokonała błędnej wykładni specyfikacji wcześniejszych zarejestrowanych znaków towarowych i, w konsekwencji, orzekła, że przedstawione dowody używania nie wykazują rzeczywistego używania dla towarów wskazanych w tych specyfikacjach.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – M. I. Industries / EUIPO – Natural Instinct (Nature's Variety Instinct)

(Sprawa T-287/18)

(2018/C 231/54)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: M. I. Industries, Inc. (Lincoln, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci M. Montañá Mora i S. Sebe Marin)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Natural Instinct Ltd (Camberley, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: strona skarżąca

Sporny znak towarowy: graficzny unijny znak towarowy zawierający element słowny „Nature's Variety Instinct” – zgłoszenie nr 14 290 647

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 6 marca 2018 r. w sprawie R 1659/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO oraz, w stosownym przypadku, stronie wnoszącej sprzeciw wspólnego i solidarnego pokrycia kosztów postępowania.

Podniesione zarzuty

- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.
-

**Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – M. I. Industries / EUIPO – Natural Instinct
(NATURE'S VARIETY INSTINCT)**

(Sprawa T-288/18)

(2018/C 231/55)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: M. I. Industries, Inc. (Lincoln, Nebraska, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci M. Montañá Mora i S. Sebe Marin)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Natural Instinct Ltd (Camberley, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: słowny unijny znak towarowy „NATURE'S VARIETY INSTINCT” – zgłoszenie nr 14 290 589

Postępowanie przed EUIPO: postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 28 lutego 2018 r. w sprawie R 1658/2017-5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO oraz, w stosownym przypadku, stronie wnoszącej sprzeciw wspólnego i solidarnego pokrycia kosztów postępowania.

Podniesione zarzuty

- naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 4 maja 2018 r. – Agmin Italy / Komisja

(Sprawa T-290/18)

(2018/C 231/56)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Agmin Italy SpA (Werona, Włochy) (przedstawiciel: F. Guardascione, avvocato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- tytułem wstępu, stwierdzenie nieważności lub nieskuteczności lub nieistnienia zaskarżonej decyzji z powodu naruszenia prawa, naruszenia zasady rozdzielenia funkcji dochodzeniowych i funkcji decyzyjnych, naruszenia zasady kontrydiktoryjności, przekroczenia uprawnień ze względu na przeinaczenie i błędną ocenę okoliczności faktycznych, oczywistej nielogiczności i sprzeczności, a także nieprzeprowadzenia dochodzenia i nierównego traktowania oraz – ze wszystkich przedstawionych przyczyn – wszystkich innych aktów, które poprzedziły wskazaną wyżej decyzję lub nastąpiły po niej, ale były z nią związane lub skoordynowane, ze wszystkimi skutkami prawnymi;
- w każdym wypadku, stwierdzenie nieważności decyzji DG NEAR z dnia 7 marca 2018 r. (ARES – 2018 – 1288022), notyfikowanej w dniu 9 marca 2018 r. w części objętej niniejszą skargą, a w konsekwencji stwierdzenie nieważności związanych z nią kar;
- tytułem subsydiarnym, wykluczenie lub zmniejszenie kary nałożonej na Agmin jako nadmiernej i nieproporcjonalnej do rzeczywistego zachowania Agmin;
- również tytułem subsydiarnym, stwierdzenie, że opisane okoliczności faktyczne mogą umożliwiać rehabilitację Agmin na mocy art. 106 ust. 9 rozporządzenia nr 966/2012;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji Europejskiej z dnia 7 marca 2018 r. (ARES – 2018 – 1288022) wykluczającej skarżącą z możliwości uczestniczenia w postępowaniu przetargowym w sprawie przyznania wsparcia finansowego z budżetu Unii Europejskiej i z Europejskiego Funduszu Rozwoju na maksymalny czas trzech lat przewidziany w art. 109 ust. 14 lit. c) rozporządzenia nr 966/2012⁽¹⁾ i nakazującej ogłoszenie na stronie internetowej Komisji na skutek braku dostawy zamówionego towaru (partie 9 i 11) w terminach ustalonych w umowie dostawy ENPI/2014/351-804 i niezastąpienia gwarancji (pre-financing guarantee w wysokości 89 430,71 EUR) przedstawionej przez Agmin instytucji zamawiającej w dniu 19 listopada 2014 r. Gwarancja ta została udzielona przez podmiot, który według informacji otrzymanych od Banca d'Italia był uprawniony do udzielania gwarancji wyłącznie na rzecz banków i instytucji finansowych uprawnionych do udzielania kredytów, nie zaś na rzecz innych i jednostek, takich jak instytucja zamawiająca.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Przekroczenie uprawnień, również ze względu na naruszenie zasady rozdzielenia funkcji dochodzeniowych i funkcji decyzyjnych, sprzeczność, oczywistą nielogiczność i brak uzasadnienia.
2. Naruszenie lub błędne zastosowanie „principles of European Contract Law 2002” obowiązujących zgodnie z art. 41 Ogólnych Warunków Umowy.
3. Naruszenie zasady proporcjonalności kary wynikające z art. 5 TUE poprzez nałożenie przez Komisję na Agmin maksymalnej dopuszczalnej kary o długości trzech lat.

Strona skarżąca podnosi w szczególności, że zaskarżona decyzja narusza jej prawa, ponieważ została wydana przez Komisję bez uwzględnienia, że brak dostawy wynika z decydującej lub, tytułem subsydiarnym, współdzielonej odpowiedzialności jednostki zamawiającej, która w sposób arbitralny i nieuzasadniony odmówiła zastąpienia dostawcy towarów przez innego producenta gotowego dostarczyć towary równej lub wyższej jakości niż określona w specyfikacjach technicznych zawartych w ogłoszeniu o przetargu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, I 298, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2018 r. – Biedermann Technologies / EUIPO (Compliant Constructs)**(Sprawa T-291/18)**

(2018/C 231/57)

*Język postępowania: niemiecki***Strony***Strona skarżąca:* Biedermann Technologies GmbH & Co. KG (Donaueschingen, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat A. Jacob)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy „Compliant Constructs” – zgłoszenie nr 16 125 461*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 marca 2018 r. w sprawie R 1626/2017-4**Żądanie***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i nakazanie rejestracji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 7 maja 2018 – Polskie Linie Lotnicze „LOT” v Commission**(Sprawa T-296/18)**

(2018/C 231/58)

*Język postępowania: Polski***Strony***Strona skarżąca:* Polskie Linie Lotnicze „LOT” S.A. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: M. Jeżewski, adwokat)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca wnosi do Sądu o:*

- stwierdzenie nieważności Decyzji Komisji Europejskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący stwierdzenia, że Komisja naruszyła przepisy Traktatu, w zakresie w jakim odnoszą się one i regulują pośrednio lub bezpośrednio warunki wyrażania zgody na łączenie przedsiębiorstw, tym w szczególności art. 101 i 102 Traktatu oraz przepisy służące ich wykonaniu, w tym w szczególności art. 6(1)(b), art. 2(1), art. 2(2) Rozporządzenia 139/2004, poprzez zaniechanie przeprowadzenia pełnej oceny skutków koncentracji niekorzystnych z punktu widzenia konkurencji, w tym m.in. oceny skutków koncentracji dla rynków właściwych ustalonych na podstawie modelu O&D. Ocena koncentracji w modelu O&D prowadzi tymczasem do wykrycia szeregu zakłóceń konkurencji przez nią powodowanych.
2. Zarzut drugi dotyczący stwierdzenia, że Komisja błędnie oceniła skutki koncentracji w odniesieniu do możliwości świadczenia usług pasażerskiego transportu lotniczego oraz do lotnisk, których dotyczy koncentracja, dopuszczając się tym samym poważnego i oczywistego błędu w jej ocenie. Prawidłowo dokonane badanie analityczne koncentracji prowadzić powinno do wniosku, że jej przeprowadzenie wywrze szereg negatywnych skutków dla konkurencji, w tym doprowadzi do powstania pozycji dominującej Lufthansy w określonych portach lotniczych.
3. Zarzut trzeci dotyczący stwierdzenia, że Komisja naruszyła Rozporządzenie 95/93 poprzez naruszenie zasad neutralności, przejrzystości i niedyskryminacji w przydzielaniu slotów w określonych portach lotniczych.
4. Zarzut czwarty dotyczący stwierdzenia, że Komisja naruszyła Wytyczne w sprawie oceny horyzontalnego połączenia przedsiębiorstw poprzez zaniechanie badania, czy rzekomy wzrost efektywności wywołany Transakcją przeciwdziała jej negatywnym skutkom dla konkurencji.
5. Zarzut piąty dotyczący stwierdzenia, że Komisja naruszyła przepisy traktatowe oraz przepisy służące ich wykonaniu poprzez nałożenie na Lufthansę zobowiązań, które nie przeciwdziałają istotnemu zakłóceniu konkurencji powodowanemu przez Transakcję.
6. Zarzut szósty dotyczący stwierdzenia, że Komisja naruszyła przepisy traktatowe, w tym art. 107 ust. 1 TFUE oraz przepisy służące ich wykonaniu poprzez zaniechanie uwzględnienia zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym wywoływanym przez Transakcję w kontekście udzielonej Air Berlin pomocy państwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący stwierdzenia, że Komisja naruszyła art. 296 TFUE poprzez niewystarczające uzasadnienie Decyzji KE.

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2018 r. – Yanukovych / Rada

(Sprawa T-300/18)

(2018/C 231/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Viktor Feodorovych Yanukovych (Rostów nad Donem, Rosja) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r.⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r.⁽²⁾ w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że skarżący nie spełnia kryteriów wymaganych, aby w rozpatrywanym okresie umieścić jego nazwisko w wykazie. Rada Unii Europejskiej nie uwzględniła należycie wszystkich przedstawionych jej dokumentów – rozpatrując przy tym bardzo wybiórczo te dokumenty, które uwzględniła. Podniesione na poparcie tego zarzutu argumenty są następujące: skarżący został objęty jedynie dochodzeniem wstępnym, które utknęło w fazie stagnacji, i oczywiście nie jest wystarczające, aby spełnić rozpatrywane kryterium; dokumenty, na jakich oparła się Rada w celu utrzymania nazwiska skarżącego w wykazie, są całkowicie niewystarczające, wzajemnie sprzeczne i fałszywe oraz nie zostały wykazane za pomocą żadnego dowodu.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie w ramach nałożenia spornych środków na skarżącego. Rada popełniła oczywisty błąd, ponownie wskazując nazwisko skarżącego – pomimo oczywistej rozbieżności między „uzasadnieniem umieszczenia nazwiska w wykazie” a istotnymi kryteriami umieszczenia w wykazie. Ponadto, podniesione na poparcie zarzutu pierwszego argumenty są także ważne w odniesieniu do zarzutu drugiego.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że Rada nie przestrzegała obowiązku uzasadnienia. Rada nie wskazała szczególnych i konkretnych przyczyn umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie. „Uzasadnienie” przedstawione w szóstej decyzji zmieniającej i w szóstym rozporządzeniu zmieniającym (zwanych dalej „szóstymi aktami zmieniającymi”) w celu umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie jest (nie tylko błędne), lecz również stereotypowe, nieodpowiednie i nieadekwatnie zindywidualizowane.
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa skarżącego do obrony lub faktu, że ten ostatni został pozbawiony skutecznej ochrony sądowej. Między innymi, Rada nie przeprowadziła odpowiednich konsultacji ze skarżącym przed ponownym umieszczeniem jego nazwiska w wykazie, a skarżący nie mógł skorzystać ze sprawiedliwej i słusznej możliwości skorygowania błędu lub wskazania dowodów dotyczących jego sytuacji osobistej. Radzie ani skarżącemu nigdy nie przedstawiono istotnych, wiarygodnych lub konkretnych dowodów mogących uzasadnić nałożenie środków ograniczających.
5. Zarzut piąty dotyczy tego, że Rada nie dysponuje odpowiednią podstawą prawną, aby uzasadnić szóste akty zmieniające. Podniesione na poparcie tego zarzutu argumenty są następujące: (a) szósta decyzja zmieniająca nie spełnia przesłanek umożliwiających Radzie oparcie się na art. 29 TUE. Między innymi: (i) Rada wyraźnie podniosła cele, które stanowią jedynie zwykłe twierdzenia; (ii) podstawa prawna nie wykazuje żadnego wystarczającego związku z odpowiednim poziomem kontroli sądowej wymaganym w niniejszych okolicznościach; (iii) nałożenie środków ograniczających faktycznie wspiera i uzasadnia zachowanie nowego reżimu ukraińskiego, który sam narusza prawo do obrony i państwo prawa, jak również w sposób systematyczny narusza prawa człowieka; (b) przesłanki umożliwiające Radzie oparcie się na art. 215 TFUE nie są spełnione, ponieważ nie przyjęto żadnej ważnej decyzji na mocy tytułu V, rozdział 2 TUE; (c) nie istnieje wystarczający związek umożliwiający powołanie się na art. 215 TFUE wobec skarżącego.
6. Zarzut szósty dotyczy tego, że Rada dopuściła się nadużycia władzy. Rzeczywisty cel Rady związany z przyjęciem szóstych aktów zmieniających polega w istocie na uzyskaniu poparcia aktualnego reżimu ukraińskiego (tak aby Ukraina rozwijała ściślejsze więzi z Unią), a nie odpowiada natomiast celom ani uzasadnieniu wskazanym w szóstych aktach zmieniających. Kryteria umieszczenia w wykazie stanowią absolutne i nadzwyczajne delegowanie uprawnień wpisujące się w zamierzony przez Radę cel.

7. Zarzut siódmy dotyczy tego, że przysługujące skarżącemu na podstawie art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo własności zostało naruszone w szczególności ze względu na to, że środki ograniczające stanowią bezzasadne i nieproporcjonalne ograniczenie tego prawa własności, między innymi ponieważ: (i) nic nie wskazuje na to, że środki finansowe, jakie miały zostać sprzeniewierzone, zostały transferowane za granicę; (ii) zamrożenie wszystkich aktywów skarżącego nie jest ani niezbędne, ani odpowiednie, ponieważ na chwilę obecną organy ukraińskie wyliczyły kwotę strat podnoszonych przez nie w ramach toczących się aktualnie przeciwko skarżącemu postępowań karnych.

- ⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 48, zwana dalej „szóstą decyzją zmieniającą”).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 5, zwane dalej „szóstym rozporządzeniem zmieniającym”).

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2018 r. – Yanukowych / Rada

(Sprawa T-301/18)

(2018/C 231/60)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Oleksandr Viktorovich Yanukovich (Sankt Petersburg, Rosja) (przedstawiciel: T. Beazley, QC)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r.⁽¹⁾ oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r.⁽²⁾ w zakresie, w jakim akty te dotyczą skarżącego; oraz
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczy tego, że skarżący nie spełnia kryteriów wymaganych, aby w rozpatrywanym okresie umieścić jego nazwisko w wykazie. Rada Unii Europejskiej nie uwzględniła należycie wszystkich przedstawionych jej dokumentów – rozpatrując przy tym bardzo wybiórczo te dokumenty, które uwzględniła. Podniesione na poparcie tego zarzutu argumenty są następujące: skarżący został objęty jedynie dochodzeniem wstępnym, które utknęło w fazie stagnacji, i oczywiście nie jest wystarczające, aby spełnić rozpatrywane kryterium; dokumenty, na jakich oparła się Rada w celu utrzymania nazwiska skarżącego w wykazie, są całkowicie niewystarczające, wzajemnie sprzeczne i fałszywe oraz nie zostały wykazane za pomocą żadnego dowodu.
2. Zarzut drugi dotyczy tego, że Rada popełniła oczywiste błędy w ocenie w ramach nałożenia spornych środków na skarżącego. Rada popełniła oczywisty błąd, ponownie wskazując nazwisko skarżącego – pomimo oczywistej rozbieżności między „uzasadnieniem umieszczenia nazwiska w wykazie” a istotnymi kryteriami umieszczenia w wykazie. Ponadto, podniesione na poparcie zarzutu pierwszego argumenty są także ważne w odniesieniu do zarzutu drugiego.
3. Zarzut trzeci dotyczy tego, że Rada nie przestrzegала obowiązku uzasadnienia. Rada nie wskazała szczególnych i konkretnych przyczyn umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie. „Uzasadnienie” przedstawione w szóstej decyzji zmieniającej i w szóstym rozporządzeniu zmieniającym (zwanym dalej „szóstymi aktami zmieniającymi”) w celu umieszczenia nazwiska skarżącego w wykazie jest (nie tylko błędne), lecz również stereotypowe, nieodpowiednie i nieadekwatnie zindywidualizowane.

4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa skarżącego do obrony lub faktu, że ten ostatni został pozbawiony skutecznej ochrony sądowej. Między innymi, Rada nie przeprowadziła odpowiednich konsultacji ze skarżącym przed ponownym umieszczeniem jego nazwiska w wykazie, a skarżący nie mógł skorzystać ze sprawiedliwej i słusznej możliwości skorygowania błędu lub wskazania dowodów dotyczących jego sytuacji osobistej. Radzie ani skarżącemu nigdy nie przedstawiono istotnych, wiarygodnych lub konkretnych dowodów mogących uzasadnić nałożenie środków ograniczających.
5. Zarzut piąty dotyczy tego, że Rada nie dysponuje odpowiednią podstawą prawną, aby uzasadnić szóste akty zmieniające. Podniesione na poparcie tego zarzutu argumenty są następujące: (a) szósta decyzja zmieniająca nie spełnia przesłanek umożliwiających Radzie oparcie się na art. 29 TUE. Między innymi: (i) Rada wyraźnie podniosła cele, które stanowią jedynie zwykłe twierdzenia; (ii) podstawa prawna nie wykazuje żadnego wystarczającego związku z odpowiednim poziomem kontroli sądowej wymaganym w niniejszych okolicznościach; (iii) nałożenie środków ograniczających faktycznie wspiera i uzasadnia zachowanie nowego reżimu ukraińskiego, który sam narusza prawo do obrony i państwo prawa, jak również w sposób systematyczny narusza prawa człowieka; (b) przesłanki umożliwiające Radzie oparcie się na art. 215 TFUE nie są spełnione, ponieważ nie przyjęto żadnej ważnej decyzji na mocy tytułu V, rozdział 2 TUE; (c) nie istnieje wystarczający związek umożliwiający powołanie się na art. 215 TFUE wobec skarżącego.
6. Zarzut szósty dotyczy tego, że Rada dopuściła się nadużycia władzy. Rzeczywisty cel Rady związany z przyjęciem szóstych aktów zmieniających polega w istocie na uzyskaniu poparcia aktualnego reżimu ukraińskiego (tak aby Ukraina rozwijała ściślejsze więzi z Unią), a nie odpowiada natomiast celom ani uzasadnieniu wskazanym w szóstych aktach zmieniających. Kryteria umieszczenia w wykazie stanowią absolutne i nadzwyczajne delegowanie uprawnień wpisujące się w zamierzony przez Radę cel.
7. Zarzut siódmy dotyczy tego, że przysługujące skarżącemu na podstawie art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo własności zostało naruszone w szczególności ze względu na to, że środki ograniczające stanowią bezzasadne i nieproporcjonalne ograniczenie tego prawa własności, między innymi ponieważ: (i) nic nie wskazuje na to, że środki finansowe, jakie miały zostać sprzeniewierzone, zostały transferowane za granicę; (ii) zamrożenie wszystkich aktywów skarżącego nie jest ani niezbędne, ani odpowiednie, ponieważ na chwilę obecną organy ukraińskie wyliczyły kwotę strat podnoszonych przez nie w ramach toczących się aktualnie przeciwko skarżącemu postępowań karnych.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (WPZiB) 2018/333 z dnia 5 marca 2018 r. zmieniająca decyzję 2014/119/WPZiB w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 48, zwana dalej „szóstą decyzją zmieniającą”).

⁽²⁾ Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) 2018/326 z dnia 5 marca 2018 r. dotyczące wykonania rozporządzenia (UE) nr 208/2014 w sprawie środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją na Ukrainie (Dz.U. 2018, L 63, s. 5, zwane dalej „szóstym rozporządzeniem zmieniającym”).

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL